

THOREGON

Arndt Ellmér

VÝPAD BUBLINY SNU

Přeložil Hugo Bokvas

Pozemšťané jsou opět na různých místech vesmíru zapleteni do událostí, které spolu zjevně úzce souvisejí - i když si tuto souvislost zatím nikdo v plném rozsahu neuvědomuje. Perry Rhodan a jeho dlouholetý přítel Reginald Bull narazili v galaxii Plantagoo na tajemné Galorňany a zjistili, že Galorňané, na příkaz neznámých mocností, pracují na něčem, co se přímo týká Mléčné dráhy. Rhodan ani Bull však nevědí, co mají Plantagoo a Mléčná dráha společného.

Alaska Saedelaere zase neví, do jakého se vlastně dostal vesmíru. Pouze tuší, že „Polední svět“ je kdesi poblíž Země.

Ze Země se několik nositelů buněčných aktivátorů odvážilo k troufalému výpadu. Za pomoci Herreachů se mutantkám Mile a Nadje Vandemarovým podařilo otevřít bránu do takzvané bubliny snů. Při této akci dvojčata zahynula.

Nicméně udržela bránu tak dlouho otevřenou, aby Arkonidan Atlan, Kartaniňanka Dao-Lin-H'ay a Pozemšťan My-les Kantor mohli bublinu prozkoumat. Všem třem je jasné, že pouze v tomto prostoru mohou vstoupit do otevřeného boje s nebezpečím, které momentálně ohrožuje celou Mléčnou dráhu. Jestliže

bylo vyhubeno už 52 planet, je třeba počítat s tím, že tento osud hrozí deseti tisícům dalších světů. Aby tomu zabránili, zahájí VÝPAD DO BUBLINY
SNU...

I.

Kolem nich vyšlehávaly slabé záblesky energie a snažily se je vplést do hyperdimenzionální pavučiny. Seruny se jim samostatně vyhýbaly, jak jen to šlo. Za chvíli komando proniklo oválnou dimenzionální trhlinou a blýskání ustalo.

My les Kantor přikázal semnu, aby se pootočil. Přepnul průzor přilby na zoom a naposledy se podíval na povrch Trokanu a na sestry Vandemarovy. Tváře Mily a Nadji byly vypětím bledé, skoro bez krve, a sestry mu připomínaly sochy vytesané z mramoru. Třeštily oči, jako by je upíraly na něco děsivého.

„Slyšíte mě?“ volal na ně vysílačkou. „Dejte znamení, že mě slyšíte.“

Nemělo to cenu. Sestry byly na druhé straně strukturální trhliny, kterou Myles a jeho společníci právě překročili. Všechno působilo ztuhle, vědec však věděl, že je to jen optický klam. Strukturální trhlina nebyla stabilní. Zkreslovala vše, propouštěla optické vjemy jen nedostatečně a rozmazávala obrysy. Mila a Nadja i Herreachové kolem nich se změnili v bizarní přízraky, ztráceli přirozené barvy a měnili se ve fialové, dvourozměrné otisky.

Myles Kantor tiše záupěl. Pochopil, jak si to vyložit. Ještě byl čas vrátit se. Kdyby si pospíšili, jistě to stihnou.

„Atlane...“ vypravil ze sebe ztěžka. „Trhlina...“
Místo Allana však odpověděla Dao-Lin-H'ay.

„A co jsi čekal? Že ten otvor tam bude pořád? Duchovní substance Herreachů a sester nemůže vydržet věčně.“

Zahalila je difúzní záře. Seruny zpomalily a zamířily k relativně přehlednému místu ve změti okrových potrubí a dutin.

Deset modulů a tři antigravitační plošiny vytvořily kolem nich ochrannou, třebaže propustnou kouli. Všechny systémy hlásily plnou funkčnost.

Okno do jiného rozměru se na zlomek vteřiny jasně rozzářilo a potom zhaslo. ^ Na místě, kde prve existovalo, se jako všude kolem nich rozkládala krajina plná potrubí.

O tomto místě věděli jen to, že se nachází kdesi v hyperprostoru. Podle okna se nedalo zjistit, zda se jedná o mikrokosmos jako v případě syntronických polí, nebo o něco jiného. Všichni tři i jejich roboti věděli jen jedno: prostor plný proplétajících se potrubí je částí monumentu, o kterém mluvili Anita a George na Kilimandžáru. A co se v tomto prostoru nachází, to patrně brzy zjistí. A nějak jim zde musí přes cestu přeběhnout Filozofové.

Filozofové velicí jako obři a se schopnostmi a prostředky, proti kterým nic nenadělají.

Deset modulů bez přestání zaměřovalo. Ústí šesti bojových robotů hrozivě žhnula. Byli připraveni okamžitě chrlit energii, aby ochránili tři živé bytosti.

„Hodnota cizosti je nulová. Žádné od

chylky od univerzálních konstant běžných vat problémy stranou. **Jako** by se obalil jakousi druhou kůží...

Myles Kantor to považoval za poslední, jasné znamení, že Tolkandové jsou bytosti z jejich vesmíru. Ostatně, o tom nikdo nepochyboval.

Trojice věděla, že jí zbývá čtvrt roku vlastního času. Za tu dobu musí buď v boji nad zábleskem zvítězit, nebo prohrát.

„Vítejte v bublině snů," řekl Atlan. „Vzdálíme se co nejrychleji od místa, kde jsme přešli. Strukturální trhliny je určitě lokalizovaná. Od této chvíle přejděte na normální komunikační režim."

Roboti a seruny odvolali poplach. V okruhu několika kilometrů nebyly žádné infračervené stopy ani energetické emise. Na klidnějším místě vesmíru ani nemohli vyjít.

To však pro Arkonidana neznamenal, aby polevoval v ostražitosti. Byla to bublina snů, útvar, který nejpozději do čtvrt roku přinese zkázu bilionům Galaktiků. A jednalo se o Goeddinu říši, ať už si pod Goeddou představovali cokoli. Někde v tomto hájemství se zdržují

Filozofové.

„Okno už nevykazuje energetickou aktivitu," hlásil Mylesův pikosyn. „Dvojčata jsou vyčerpána. Už se nepokoušejí průchod stabilizovat."

„Ano... bohužel," **vzdychl** si Kantor.

Vědomí, že je momentálně odříznut od vesmíru a především od oblasti, v níž spí jeho partnerka Kalila Nedrunová, mu působilo vnitřní bolest. Ta ho však nijak neomezovala v logickém uvažování. Člověk, který v životě prožil už tolik, získal jistou schizoidní schopnost odsou-

Dao-Lin-H'ay prskla a připlula k němu.

„Tak co je? Jdeš, nebo tady chceš zapustit kořeny?"

„Ne, to ne," odpověděl. „Nemáme příliš času. Musíme si pospíšet."

Horečně uvažoval, kolik času asi budou Mila a Nadja potřebovat, aby zregenerovaly síly, a kolik toho vědec jako on vyzkoumá než bude otevřeno další

okno.

Atlan vyznačil místo přechodu mikrosondou. Potom zaujali s veškerou výstrojí a výzbrojí postavení za změtí potrubí a minimalizovali své energetické vyzařování. Když se ani po čtvrt hodině nic nedělo, jejich napětí poněkud povolilo.

Kolem nich bylo jen vakuum. Atlan vyslal z plošin dvě desítky sond. Zmizely mezi potrubím a začaly zkoumat cizí prostředí. V pravidelných intervalech vysílaly signály pikosynům. Po hodině se ukázal první obraz.

„Jednoznačně se jedná o umělou stavbu," konstatovala Dao-Lin-H'ay. „Ovšem bez viditelných stěn, podlah, stropů nebo jiných pevných ohraničení. Určitě průměr deset kilometrů, což není zas tolik, kolik jsme tady očekávali. Ty chabé dimenze mi vadí. Nevím, co si o tom myslet. A proto jsem podezřívavá. Navrhuji, abychom při první známce nebezpečí použili proti téhle změti paratronové štíty a zničili

Ji-"

„Tak to ne!" protestoval Myles. „Ne-připustím, aby se tak cenné výzkumné objekty jen tak pro nic, za nic ničily. Jen proto, že někdo rád ničí!"

„Tak moment!“ řekla tiše Kartaniňanka.
„Arkonidane, co ty na to?“

„Pravdu máte oba.“ Atlan se ušklíbl. „V případě ohrožení nám patrně nic jiného nezůstane a budeme to muset zničit. Na druhou stranu však neznáme význam tohoto systému, a proto musíme počítat s tím, že jeho zničení by se mohlo negativně projevit na postižených dvaapadesáti planetách a jejich obyvatelích. A proto doporučuji maximální zdrženlivost.“

„A navrhuješ co?“ zeptal se tiše Myles.

Arkonidan ukázal na plošiny.

„Bleskový průzkum. Mikrosonda zůstane na místě a dá nám vědět, jakmile se okno zase otevře.“

„Z toho, co dvojčata vyličila o záblesku, a z informací o přípravě obyvatel mnoha z padesáti dvou světů věděli, jaké účinky měl a bude mít onen jev na lidi a jiné inteligentní bytosti. Nyní bylo třeba, aby zásahem do bubliny snů co nejrychleji změnili možnou budoucnost.“

Atlan a Dao museli počítat s bezpodmínečnou smrtí Filozofů a bubliny snů, to bylo Mylesovi naprosto jasné. Záchrana miliard bytostí měla přednost před získáním nějakých nových vědeckých poznatků.

Letmo pomyslel na Kalili a na bungalov u Gošanského jezera, v němž tikala sbírka hodin. Pocítil vlhko v očích a znamení spirální galaxie na nadloktí ho zasvědilo. Na prchavý okamžik se mu udělalo trochu nevolno od žaludku.

Pak se však vzchopil a zamířil k plošině, kterou mu Atlan na Trokanu přidělil.

^ ^ ^

V té zvěti potrubí a hadic všemožného průměru se orientovali jen velice ztěžka. Sondám trvalo nezvykle dlouho, než osahaly vnitřek stavby a zaznamenaly každou myslitelnou cestu v nepřehledném labyrintu.

Když dorazil i poslední balík informací a pikosyn vydal konečné výsledky, zmocnila se Mylese Kantora badatelská horečka.

„Atlane a Dao,“ vychrlil do vysílačky, „dávám se okamžitě na cestu.“

„To ne.“ odpověděl Arkonidan. „Zůstaň tam, kde jsi. Objev technických zařízení nás nesmí svěst k nějakým ukvapeným činům. Byl by to náš konec.“

„Chápu.“

Míla a Nadja se o těchto zařízeních nezmiňovaly. To mohlo znamenat, že zvnějšku nebyly patrné nebo za jejich „inspekce“ ještě neexistovaly.

Tři vetřelci museli tedy počítat s tím, že se může jednat o obranné zařízení.

Vědec pro jistotu zůstal poblíž svých modulů a vyčkával. Ukázalo se, že ona zařízení jsou rozmístěna ve dvouset až třisetmetrových intervalech. Energetické emise nezjistili, ale to nemuselo vůbec znamenat.

Bylo to podivné místo, jakýsi výklenek v hyperprostoru. Zde platily jiné zákonitosti.

Difuzní světlo, jež stavbu vyplňovalo, se dalo srovnat s deštivým, zataženým dnem na Zemi a zdálo se, že přichází z vnějšku. Naprosto jistý si však Myles nebyl. Vyptával se sond, které onu oblast prozkoumávaly. Z džungle potrubí však dodávaly jen neúplná data, z nichž se nic nedalo bezpečně vyvodit. :

Zato z centra stavby přicházely první

poznatky. Vracející se sondy předávaly data a obrazy a znovu vybudily Mylesovu badatelskou ctižádost.

„Vlastní centrum má průměr osm set metrů," hlásil pikosyn. „Zaměřováním nelze zjistit, zda se jedná o kompaktní útvar, nebo duté těleso. Jasně je pouze to, že veškeré potrubí a klubka ústí v tomto centru."

„Záběry!" vykřikl Kantor. „Podívejte se na ty záběry! Vypadá to jako nějaký obrovský orgán." Představa, že by se nejednalo o stavbu, ale o nějaký cizí organismus, ho přímo elektrizovala.

„Mlátí s tebou fantazie, Mylesi," namítala Dao. „Ta věc je spíš model, a navíc je anorganická."

„A odkud to tak přesně víš?" vybuchl Pozemšťan, ale hned se omluvil. „Promiň. Ale lidské srdce s množstvím cév vypadá taky tak. Když všechny cévy a cévky propleteš a svážeš je kolem srdce v uzlu, pak dostaneš něco podobného."

„Nehádejte se," napomenul je Arkonidan. „Tvar centra je možná náhodný. Může mít však souvislost s Filozofy na Zemi a oběťmi, které má lidstvo přinést Goeddě."

Myles se zachvěl. Takhle se na to ještě nedíval. Zmocnil se ho opět onen neklid jako vždy, když hledal řešení nějakého problému. Mrazilo ho a zároveň se potil.

„Nazývám to *Kardií*," prohlásil Pozemšťan. „Kardia, to je srdce. A jestli se to jméno hodí, to se ještě ukáže."

Část sond zatím dosáhla vnější oblasti konstrukce a nenarazila na jedinou překážku. Ani na ně nikdo nezaútočil. Sondy přenášely první záběry a měřily stří-

břité pole, které z vnějšku zabraňovalo jakémukoli zaměřování.

„Říkejte si, co chcete," řekl Kantor. „Já to i nadále považuji za organické a taky vám to dokážu. Pojďte oba ke mně!"

Zaparkovali plošiny kousek od něj. Blíž je změř v tomto sektoru nepustila.

Vědec opustil své stanoviště na plošině a vznášel se k jednomu klubku. Osahával hadice. Zdály se hladké a Myles litoval, že nejsou průhledné.

Přivolal jeden modul a z bezpečné vzdálenosti sledoval, jak odebírá vzorek.

Stále byl klid. Odebrání vzorku nevyvolalo žádnou obrannou reakci.

Robot vsunul vzorek do analyzátoru a za pár vteřin měli výsledek.

Myles Kantor triumfoval.

„Měl jsem pravdu. Je to organické. Hadice a potrubí se skládají z koncentrovaných živin s vysokým obsahem vitaminů, stopových prvků a minerálů."

Atlan k němu doletěl.

„Že by kompaktní strava?" hádal.

„Ano. Něco jako kondenzát, zahuštěný a ztvarovaný do potrubí. Pro člověka však nestrávitelný. Leželo by nám to v žaludku jako kámen. Avšak pro příslušníky jiných národů je to třeba pochoutka. Mana, pokud rozumíte, co tím myslím..."

„Halut'ané by s tím zaručeně neměli problémy," ozvala se Dao. „Jako všechno tady, tak i tyto roury mají souvislost s Goeddinými cíli a plány. Vedení z takových substancí se musí někde rozpustit nebo někomu či něčemu sloužit za potravu. A od toho se musíme odrazit."

„Že by Filozofové?" uvažoval nahlas Myles. „Že by měli takové chutě?"

Rozhlédl se, jako by si chtěl ještě jed-

nou představit rozměry stavby. Těch dvaapadesát obrovských postav by se sem nevešlo.

Zavrtěl hlavou. „Ne, to je blbost.“

Sondy přinášely detaily o technických zařízeních. Byly to elipsoidy o výšce dvaceti až padesáti metrů, a síle v poměru jedna ku dvěma. A všechny bez výjimky se nacházely na uzlových bodech té potrubní změti.

Nyní už nikdo z nich nepochyboval o tom, že se jedná o zásobovací systém. Aktivní kontrolní a dohlížecí zařízení zatím neobjevili, a Atlan chtěl proto průzkum stavby co nejvíce urychlit.

„Zahájíme operaci Perníková chaloupka a utvoříme tři skupiny. Každá bude pronikat jiným směrem,“ navrhl. „Vezmeme si plošiny a skupiny modulů. Vyslané sondy zůstanou zatím na svých pozicích.“

2.

Dao-Lin-H'ay by si pro takový průzkum přála lepší podmínky. Serun ji tísnil a netoužila po ničem jiném než z něj uniknout. Ve vakuu stavby se však nemohla pohybovat svobodně, pouze s dýchací maskou.

Kartaniňanka se vznášela za spleť potrubí ke Kardii. Elipsoidu se radši vyhnula. Jeho průzkum radši přenechá Kantorovi, on je odborník.

Ustavičně vytahovala a zatahovala drápy. Pocit, že se nemůže spoléhat na četné možnosti svého těla, ji v tomto prostředí přiváděl skoro k zuřivosti. Bezpečně věděla, že to už dlouho nevydrží.

Někde mezi větším počtem spletenou

zastavila, proklouzla mezi ohebnými hadicemi a ztratila se z dohledu.

Doufala, že tu najde Goeddu, onu bytost, která podle ní stála za Tolkandy a tahala za provázky. Goeddu, již připisovala vinu za stav svého druha. Tekener byl stejně jako předtím spíš mrtvý než živý. Proto se vypravila do bubliny snů.

Došel k ní rádiový impuls obou bojových robotů. Rutinní hlášení stanoviště. Stroje se vznášely čtyři sta metrů před ní a plošina je doprovázela. Medirobot a jeden allrounder, tedy univerzální robot, následovali Dao v dvousetmetrovém odstupu a kryli jí záda.

Bojovní roboti hlásili, že je všude klid. Nezjistili pohyby ani emise. Elipsoidy působily dojmem, jako by tu byly jen pro okrasu. Roboti na nich objevili něco jako přechodovou komoru.

Dao-Lin jim průzkum zakázala. Snad později, až Myles Kantor dá nějaká doporučení a pokyny.

Myles Kantor ani netušil, jak si jsou právě teď s Dao blízcí. Jeho partnerka sdílela velice podobný osud jako Tek, pouze mnohem, mnohem déle. Už desítky let ležela v nádrži a nikdy opravdu neprocitla. Nejdřív koma a potom setrvalý spánek.

Dao-Lin-H'ay zápolila sama se sebou. Musela Teka ušetřit podobného osudu. Jakkoli. Od událostí na Lokvorthu přísahala Tolkandům smrt. A pomyšlení na to, že obyvatelé četných planet Mléčné dráhy mají před sebou už jen pár měsíců života, jí dávalo naprosto nekompromisní rozhodnost.

Nejradši by sebrala pár arkonských bomb a odpálila je ve stavbě.

„Let'te dál!“ poručila modulům. „Přesunuji se na vaše dosavadní stanoviště.“

Vzdálenost k cíli činila už jen dva kilometry. Počet zaměření Kardie přibýval, ale mimo pravidelné vyzařování, tepla nic jiného nevykazovala.

Dao-Lin-H'ay hledala podobnosti s věcmi, které znala. Nic ji nenapadlo a cítila se stále sklíčenější.

Potřebovala by dávku paratau, které by jí mnohokrát zesílilo latentní paranormální schopnosti a stokrát by jí zbystřilo smysly. Nic, ani zrno prachu by jí neuniklo.

Myšlenku honem zapudila. Nemělo smysl truchlit pro staré časy. Za tu dobu se změnila celá seskupení mocností a časy Lao Sinh byly jednou provždy ty-tam.

Při tisíci metrech Kartaniňanka zastavila a přivolala si roboty a plošinu. Vyhoupla se za řídicí pult oválné ozbrojené desky. Čtyři modulové obklopili plošinu a Dao vyslala před sebou roj sond. Miniaturní produkty kamelotských Siganců zmizely ve směru Kardie a pročesávaly terén.

Dao postupovala od bodu k bodu. Připadalo jí to stále složitější a čím více se blížila centru, tím byla neklidnější.

Tak jako velitelka Lao Sinh by dlouho neváhala. Vše, co burcovalo její smysly, mělo ničivý charakter a muselo se zneškodnit.

Chřípí se jí chvělo vzrušením.

„Jestliže lokace ani nadále nic neukáže, zkuste to opatrně s čidly," nařídila automatům. „Není možné, že by tu nebylo nic, z čeho by se dal vysvětlit smysl celé téhle stavby."

Možná by se něco našlo v elipsoidech. To by se pak Myles brzy ohlásil.

U

Krokem naváděla plošinu k **útvary**. Byla stále napjatější.

Na tří stech metrech se ukázala ve **změti** hadic a potrubí mezera. Na dohled měla velký výřez v Kardii a Kardie jí skutečně připomínala srdce ztrácející se v množství tepen. To srdce však bylo mrtvé, tedy aspoň nepulzovalo. Komorami netekla krev, nedocházelo ke stahům. Kardie byla jakoby bez života.

Dao-Lin-H'ay prudce zastavila a dala modulům příkaz, aby chvíli počkali. Zjezily se jí chlupy. Ztuhla a panenky se jí stáhly v uzounké škvíry. Sílil v ní pocit, že je ve velkém nebezpečí. Cítilo ovlivňovalo její pocity.

Když ještě existovalo paratau z Fornaxu, byla Dao-Lin silnou telepatkou, jednou z nejsilnějších, jaká se kdy v jejím národě vyskytovala. Trochu toho v ní ještě zůstávalo. Pozůstatky telepatických schopností šly jistými vlivy šly zesílit, třeba kontaktem s Guckym nebo s Tekem. Kdyby teď jeden z nich byl s ní, pak by průzkum Kardie mohla rychle dokončit. Takhle si však nedělala velké iluze.

Pocit ohrožení v ní neustále sílil.

^ ^ ^

Atlan si razil cestu k tomu, co považoval za okraj stavby. Čím více se vzdaloval od centra, tím bylo jasněji. Mezi potrubím a hadicemi to stříbřitě probleskovalo.

Arkonidan věděl, že je to ono difusní pole, které zjistily už sondy. Sledoval záhyby a deformace svého okolí a snažil se aspoň zhruba držet směr. A neustále se musel něčemu vyhýbat.

Co chvíli míjel zblízka elipsoidy. Modulové opakovali hlášení, že z žádného z těch kovových útvarů nevychází záření. A každý měl otevřený vchod. - Atlan doufal, že My les Kantor brzy zjistí jejich funkci.

Pohybuješ se v budově, která dosud nebyla uvedena do provozu, sděloval mu extramozek. Je stále ještě ve fázi budování.

„Vážně?“ řekl Arkonidan. „A kde jsou stávan? Kolony robotů? Potřebuji! fakta. Ne domněnky.“

Extramozek, nebo-li logický sektor, jak říkal produktu Ark Summia, mu neodpověděl.

Atlan zastavil plošinu a vyslal napřed bojové roboty. Přiblížili se k periférii na půl kilometru. Data, jež posílali, se příliš nelišila od těch, které mu již dodaly sondy.

Nicméně to byl uklidňující výsledek. Kde se nic nemění, tam nečeká ani překvapení.

Přesto byl i nadále opatrný. Obezřetně sledoval prameny a spletnice potrubí a hadic. Zvažoval cílovou oblast. Tam, kde začínalo ono difuzní světlo, končila pro čidla a detektory jakákoli možnost pozorování.

„Máš nějakou představu, jak hodláš postupovat?“ vyptával se pikosyn. „Anebo ti mám něco navrhnout?“

„Není třeba,“ odmítl. Za těchto okolností bylo vcelku jedno, kde a jak začne;

„Přiblížíme se k stříbrnému poli na sto metrů,“ informoval doprovodné roboty. „Kdybychom překročili jakoukoli bezpečnostní vzdálenost, nebo kdyby něco vzbudilo naši pozornost, okamžitě se stáhneme.“

Taje ale rozumný postup, ozval se extramozek. A to ani nevis, jak se to brání proti vetřelcům.

O Tolkandech už ledacos věděli, ale stále ještě neznali jejich přesně technické a civilizační meze. Zřetelný rozdíl byl každopádně mezi Gazkary, Neezy, Eloundary a Alazary, kteří jednali tupě podle společného myšlení, a spíše individualističtějšími Chaerody a Physandy. O Physandech toho však Galaktici zatím příliš nevěděli.

Logický sektor Atlana opravil a poukázal na to, že u prvních čtyř tolkandských národů se jedná spíš o společenský instinkt než o společenskou jednání. Arkonidan to vzal bez komentáře na vědomí.

Zatím se kolem něj vyjasnilo jako ve dne. Když pohlédl před sebe, přímo k hranici, stříbro zářilo navzdory difuznosti tak intenzivně, že by ho bez automatického filtru bolely oči.

Půl hodiny čekal na nové pozici, ale nic se nedělo. Žádný z elipsoidů se nepohnul, potrubí a hadice zůstávaly v klidu.

„Utvoříme rojnici,“ rozhodl se pak. „Dva roboti vpravo, jeden doleva. Rozestup padesát metrů. V případě nebezpečí se okamžitě navraťte k plošině,“

Tři modulové zmizeli v bludišti. Během několika vteřin je ztratil z očí.

Za úkryt si vybral jeden ze silných pramenů, jež vedly přímo k okraji stavby. Stejně jako všechna potrubí končily bezprostředně u stříbřitého pole. Jako by **je** někdo upálil paprskometem.

Nenech se mýlit optickým vjemem! **Je** to rozptylem pole. Potrubí vedou dál.

Nejdřív to považoval za docela oby-^

čejnou spekulaci, ale čím více se k této neskutečně vypadající hranici přibližoval, tím více musel dát logickému sektoru za pravdu.

Optický okraj pole se přibližoval. Blízký průzkum nenacházel nic, co by svědčilo o přítomnosti energetického štítu. Atlan vletěl do stříbřité prázdnoty a obklopila ho jako mlha.

Jako ranní mlha nad krajinou, pomyslel si.

Potrubí vedle něj vedla dál. Tři sta metrů do nicoty, dál nedohlédl.

Arkonidan vyslal robotům impuls na normální frekvenci. Nedostal žádnou odpověď a hned se vrátil. Čekali na něj venku kousek od hranice difuzní prázdnoty.

„Vysílat a zaměřovat tam nejde,“ hlásili. „Ani bezprostředně před polem. Co dál?“

„Zůstaneme pohromadě. Navažte kontakt s plošinou! Dva vzadu, jeden vpředu. Prozkoumáme to.“

Řídil se jen zrakem. Nic jiného nemělo smysl. Žádný přístroj nefungoval. Po osmi stech metrech skončila i potrubí. Končila v ničem -jako u stavby, kterou zastavili, protože došly prostředky, nebo stavební firma zkrachovala.

Aby neztratil orientaci, vzal kurz podle potrubí.

Jasně, difuzní světlo mu mohlo přede-stírat věci, které neexistují. Opět se soustředil a připravil se na cokoli.

3.

Daq-Lin-H'ay a Atlan byli už dávno z dohledu, když Myles Kantor konečně vyrazil. Zavedl ozbrojenou antigravitač-

ní plošinu **mezi** klubka hadic. Doprovázeli ho tři modulové - bojový robot, allrounder a medirobot.

Vyslal zbývající sondy. Letěly mu po boku a předávaly obrazy a data. Vysoce citlivými senzory reagovaly na minimální kolísání teploty v blízkosti klubka a možnost další cesty hlásily teprve, když řídicí syntron plošiny zanalyzoval a vyloučil všechny možné zdroje nebezpečí.

Trvalo to pokaždé jen pár minut, Kantor přesto pomalu ztrácel trpělivost.

„Nešlo by to rychleji?“ vrčel.

„Lituji. Program na průnik do bubliny jsi vypracoval ty,“ odpověděl mu pikosyn. „Chceš ho změnit?“

„Ne, ještě ne. Nemohl bys mi odhrnout vlasy z čela? Znervózňuje mě to.“

„Ale ovšem.“

Pikosyn zapnul tažné minipole v přilbě, které přesunulo pramen vlasů na místo, kam patřily. Pole je trochu přitlačilo, aby se zase nesvezly.

„Díky,“ zabručel Myles a upíral pozornost na trojrozměrný labyrint. Bez pozorovací sítě sond by byl ztracen. Takhle však mohl s takřka osmdesátiprocentní jistotou vycházet z toho, že žádné nebezpečí na něj zatím ne-číhá.

Zatím. Později to bude možná vypadat jinak. Taková stavba musí mít kontrolní mechanismy.

Minul čtyři menší elipsoidy a zamířil k většímu, padesátimetrovému. Podobal se vejci se skořápkou provrtanou bezpočtem hadic. Hadice se přímo spájely s povrchem, který sestával ze segmentů různého, kovového složení. Tak trochu to působilo dojmem velikonočního vejce. Potrubí a hadice zase připomínaly

červy nebo chapadla exotických bytostí.

Na okamžik zapomněl na jakýkoli pocit nebezpečí. Zvítězila vědecká zvědavost a ta mu říkala, že se jedná o perfektní syntézu techniky a organismu. Věc ho přímo fascinovala a nemohl od ní odtrhnout zrak.

„Jak chceš postupovat dál?“ zeptal se syntron. „Už čtyři minuty jsi nevydal ani jeden příkaz.“

„Cože? Aha. Přiblíž se k elipsoidu na sedmdesát metrů.“

Počkal, až se plošina zastavila, potom zapnul přední reflektory. Zalily útvar pronikavým světlem a vytvářely na jeho povrchu bizarní stíny.

Myles přivolal jednu sondu a poslal ji těsně k vejci. Vysoce citlivé nízkofrekvenční senzory hledaly elektrické napětí. Nahlásily však nulovou hodnotu.

Něco takového očekával a nejradši by do elipsoidu rovnou vnikl. Silou vůle se nutil k trpělivosti.

„Změř to znovu!“

Výsledek byl stejný. Myles se různými oklikami dostal ke vchodu. V té chvíli si uvědomil, že mu může hrozit nebezpečí. Co když je to šikovně nastražená past?

Požádal pikosyn serunu, aby provedl interní test.

„Musím tě zklamat,“ hlásila se syntronika.

„Všechny systémy obleku pracují bezvadně. Žádná rušení, ani hyper-prostorovými vlivy.“

Ulevilo se mu a poslal dovnitř tři sondy a bojového robota. Když se ani po deseti minutách nic nedělo, rozhodl se.

„Vyšli impuls kolegům,“ řekl, „Oznam jim souřadnice elipsoidu a řekni jim, že

do něj vniknu. Nejsou tu energetické zábrany ani jiné překážky. Stavitelé zřejmě vůbec nepočítají s tím, že by se tady mohl ukázat někdo nepovolaný.“

To by vysvětlovalo, proč se stále nezapnulo poplašné zařízení. Tolkandi si byli naprosto jisti.

Nevěřil však, že by v Goeddině bublině snů nebyla vůbec žádná bezpečnostní opatření.

Ozval se mu pouze serun Dao. Atlan mlčel.

Myles Kantor vnikl s plošinou do elipsoidu. Díky robotovi věděl, co ho tam čeká. Přesto se však hned za vchodem zastavil a nasával dojmy.

Množství hadic a potrubí pronikalo povrchem elipsoidu a pokračovalo v něm v cestě. Splétaly se v husté spirálovité svazky a ústily v nástavbách ve tvaru kostky se zaoblenými hranami. Na každé z šesti stran byly desítky otvorů. Kostky visely volně ve vzduchu, držely je pouze svazky hadic. A byl jich plný elipsoid.

Najednou nevěděl, jak se do té změti se Perunem dostat. Našel dvě tři místa, kde by to jakžtakž šlo, ale musel by se vzdát ochranného štítu.

Postavil bojového robota bezprostředně u vchodu, venku umístil sondu jako hlídače a allrounder poslal napřed, aby prozkoumal průchody.

Medirobot si nechal u sebe, aby ho případně chránil. Měl ochranné pole a kovové tělo, to bylo všechno. Mediroboti disponovali pouze defenzivními systémy.

Myles Kantor zaznamenal své dojmy do deníku pikosynu. „Vnikám nyní do té změti,“ řekl pak. „Někde tady musí

být nějaké ovládní. Jinak by to celé nemělo smysl."

Z lidského hlediska měl naprostou pravdu. Jak uvažuje Goedda, to mohl nanejvýš vzdáleně tušit. A od té doby, co v Mléčné dráze věděli, že za Tolkandy stojí jakási bytost jménem Goedda, uvědomili si, jak silně podcenili nebezpečí.

Nedáme-li si pozor, dopadneme s touhle stavbou stejně, pomyslel si.

Každým okamžikem počítal s tím, že mu cestu zastoupí Filozof. Někde se Filozofové zdržovat musí, tedy lépe řečeno to, co z nich existuje v bublině snů. A jestliže mezi pruhy a elipsoidy není po nich ani stopa, pak budou v Kardii nebo venku v tom stříbřitém světle.

Stopa tepla, zákmit, stín - někde přece musí být něco, co by se dalo změřit.

Myles byl přesvědčen o tom, že cesta ke Goeddě vede přes Filozofy. Jakmile tuto překážku překonají, mohou doufat, že se dostali k cíli expedice.

Ledaže...

„Piko, propočítej mi, jaká je pravděpodobnost, že se u této stavby jedná o iluzi nebo fikci."

„Pravděpodobnost se blíží nule," **zněla** odpověď. „To vše je realita."

Vědec však pochyboval dál. Čím déle o tom přemýšlel, tím více se mu do myšlenek vkrádal strach.

„Léčka," šeptal si. „A co když vůbec nejsme v bublině snů, ale v nějaké pasti? Co když nás sem Goedda pustila jen proto, aby nás zneškodnila?"

Pikosyn otázku přešel. Myles Kantor ostatně odpověď ani neočekával. Zato se ohlásil allrounder.

„Všechno v pořádku. Můžeš dál."

Zaparkoval plošinu, vystoupil z ní

a zamířil k jedné mezeře. Musel rozpráhnout paže a pramen roztáhnout. Snadno vnikl do dalšího meziprostoru. Sáhl na prameny, jejichž vnitřkem by proklouzla tak pozemská myš. Hmatové senzory rukavic nezachytily vibrace ani povrchové napětí. V potrubí nic neteklo.

A vysoce citlivé senzory serunu stále ještě nehlásily energetické emise v elipsoidu. Zařízení bylo mimo provoz, „mrtvé".

„V těch mezerách je systém," pokračoval allrounder. „Nejsou tam žádné slepé uličky. Z každé dutiny vede cesta do další."

„Zkus proniknout až k centru."

Robot rozkaz potvrdil a Myles pokračoval v cestě. Medirobot ho tiše následoval. Stále se nic nedělo.

Myles Kantor potlačil chuť vzít z provázaných potrubí další vzorky živin a srovnat je s těmi „vnějšími". Dokud neví nic o bezpečnostním systému elipsoidu, bylo by to pošetilé, a navíc by to ohrozilo průnik do stavby a tím i do Goeddiny říše.

Allrounder mu oznámil, že dorazil do centra elipsoidu. Optickými systémy předával záběry útvaru, podobajícímu se pradávnému křesťanskému křídlovému oltáři. Rámovaly jej desítky větven a cévek a Mylesu Kantorovi připomínaly tibetské modlitební mlýnky pararealisty Sato Ambushe. A to vše se šedomodře až šedočerně lesklo.

„Tady taky není ani stopa po energii," oznámil modula. „Mám zahájit průzkum?"

„Ne. Počkej na mě."

^ A ^

Tři roboti poletovali už čtvrt hodiny vpravo a vlevo nad plošinou, vždy v odstupu asi dvaceti metrů, a vysílali paprsky.

Stříbrná „polévka“ paprsky pohlcovala a sama nevydávala nic. Nevracela se ani ozvěna.

Plošina želvím tempem urazila asi čtyři kilometry a pak se z ničeho vyloupily obrysy první fáty morgány. Strměla tam obrovská kovová stěna. Necelých tři sta metrů před ní mlha končila. Ukázalo se, že ona stenaje součástí jakési nestvůrné stavby.

Atlanův první dojem byl, že to neforemné cosi je určitě větší než stavba, z níž vyletěl. U fáty morgány by ho to nepřekvapilo.

Jenže tohle halucinace nebyla, nýbrž originál. I na těch tři sta metrů rozeznával typické zářezy a vedení linií, z čehož usuzoval na stavbu. Velikostí by se hodila k Filozofům, s nimiž v bublině **snů** počítali.

Útvar sestávající z mnoha segmentů a sklapanuty do balíku, komentoval to extramozek. Celková délka - třiadvacet kilometrů.

¹ ' Barva kovu souhlasila s tím, co našli nad Gaillonem a na jiných místech.

„Atlan deníku,“ diktoval pikosynu. „Jedná se o jednu z článkových lodí, které zmizely nad Zemí i nad ostatními planetami a přesunuly se do bubliny.“

Arkonidan stále ještě měl před očima děsivý a zároveň impozantní obraz jedné z článkových lodí, která se řítila na Zemí a zmizela krátce před nárazem do Kilimandžára.

Možná je to právě ona loď, ale také mohla přiletět z jedné z těch planet, jimž

přinesou Filozofové smrt, až se šestkrát zableskne.

Kde jsou článkové lodě, tam nejsou daleko Chaerodové a Physandové.

Atlan z toho okamžitě vyvodil závěry. Plošina opsala oblouk a opět zmizela ve stříbrné polévce. Po čtyřech kilometrech nasměroval plošinu k potrubím a hadicím, kde ji pod ochranou pole zaparkoval.

„Budete mě doprovázet a krýt,“ nařídil bojovým robotům. „Vrátíme se na kraj mlhy a odtamtud se pokusíme přiblížit k lodi.“

Vysílačka v přilbě nefungovala, a proto serun převedl instrukce do miniaturizovaných symbolů na vnějšku přilby a roboti je zaregistrovali optickými systémy.

V difuzním světle tápali vpřed. Arkonidan se otočil směrem, odkud vyšli. Přestože bylo vidět na tři sta metrů, postupoval jako slepec. Když dospěl na hranici stříbrného svitu, prudce se zastavil a pohyboval se pozadu, dokud se z mlhy zase nedostal.

Necelých pět kilometrů od nich se blýskaly desítky Physandů a chystaly se vejít do stavby. Následovaly je stovky kovově se lesknoucích robotů. Skoro se nedali od Physandů rozeznat. Vylétávali z článkové lodě a postupovali podle určitých potrubí a klubek.

Idou do elipsoidů, informoval Allana extramozek. *Zanedlouho zřejmě uvedou stanice do provozu.*

Ze stovek byl brzy tisíc. Vytékali ze stříbra jako neforemné slzy a mířili do stavby.

Atlan si pohrával s myšlenkou, že do stavby vletí a naváže kontakt s Mylesem

a Dao. Opustil ji však. Hrozilo nebezpečí, že Tolkandové zaznamenají energetické emise. To se nesmělo stát.

V oblasti mlžného pole se však dal použít deflektor, tam nelze nic zaměřit.

Jednou na vás stejné přijdou, poznal extramozek.

„Do té doby snad získáme nějaké důležité poznatky,“ zabručel si Atlan.

Necelých padesát metrů od něj se ukázali roboti a přinutili ho, aby se definitivně stáhl do „polévky“.

„Nic jiného nám nezbyvá,“ hlásil jeden modula. „Pokud nechceme, aby si nás všimli, musíme zůstat v mlze. Návrat do stavby bude možný až později.“

Kdyby ho Physandové objevili, My-les Kantor a Dao-Lin-H'ay by nestačili zareagovat na novou situaci. Aby byli včas informováni o změněné situaci, o to se staraly sondy, které chytře rozmístili nad stavbou. Pozemšťan a Kartaniňanka poznají, že se k nim Atlan nemohl dostat, a vyvodí z toho správné závěry.

Atlan zapnul deflektory a hledal si cestu polévkou k článkové lodi. Z mlhy se stále vynořovali physandští roboti a křížili jim cestu.

A bylo jich stále víc. Po zrození Filozofů vše nasvědčovalo tomu, že to nejdůležitější se odehraje v bublině snů.

„Zbývá nám nanejvýš pár dnů,“ řekl si Atlan. „Jestliže to nestihneme...“ Vzpomněl si na Nadjina slova. Mutantka označila Goeddu za *nepřítele* a vysvětlila jim, že Filozofové jsou jen její sluhové.

Po půl hodiny se loď opět vynořila z mlhy. Působila i nadále nepřírozeně a tísnivě. Monstrum se tyčilo do kilometrové výše a ztrácelo se kdesi v dáli.

Před přídí byla dohlednost rovněž tři sta metrů. A momentálně tam neviděl ani jednoho robota. Vyslal dva bojové roboty na průzkum. Třetího si nechal pro osobní ochranu.

„Obejděte mlhou loď a sledujte vše, co se děje!“ rozkázal jim. „Za hodinu se sejdem na tomto místě a vyměníme si data.“

Stroje rozkaz potvrdily a ztratily se v mlze.

Arkonidan chvíli počkal a potom se vydal na cestu i on.

Se stříbřitým útvarem to bylo jako s oknem. Když se příliš vykloní, hrozí mu nebezpečí, že vypadne a Physandové zjistí deflektorové pole. A tak se zatím spokojil s tím, že opatrně vystrčil z „polévky“ jen přední část přílby.

Kam až dohlédl, byl po celé ploše lodi pohyb. Všude se činili roboti podobní Physandům. Atlana by moc zajímalo, co vlastně dělají.

Pouze v tomto zorném poli je jich přes tři tisíce, informoval ho extramozek, jako by právě provedl sčítání lidu.

Každou vteřinu jich však bylo více. Vylézali z poměrně malých otvorů v obrovském trupu a bleskově se rozdělovali na naprogramované cíle. Arkonidanovi připomínali mravence.

Pořád lepší než kobylinky, které se vrhnou na nějaký cíl a hop sup, ožerou ho dohola, upozornil ho extramozek. Loď se ustavičně měnila. Oni ji demontují, křišťálový princi! Atlan stiskl rty a zrychlil se mu puls. „Jsou šíleně rychlí,“ řekl. „My musíme být ještě rychlejší, pokud chceme něčeho dosáhnout. Ať už chtějí udělat cokoli, my tomu musíme zabránit.“

Ve třech a s pouhými deseti moduly to bylo jen zbožné přání.

A nebyla to jediná loď v bublině. Od Homéra G. Adamse věděl, že zmizely ještě tři další, dvě nad Topsisem a jedna nad Olympem. Jejich cílem byla určitě „perníková chaloupka“ stejně jako v případě oné lodi nad Kilimandžárem. Zbývajících čtyřicet osm je napodobí, pokud **už** to neudělaly.

Loď se zužovala. Tu zmizel plát, tu zase nástavba.

V beztíži se robotům pracovalo snadno. Atlan se zprvu domníval, že roboti z demontovaných částí někde cosi skládají. Mýlil se. Physandské stroje součásti lodě zmenšovali na segmenty o velikosti dvacet pět až třicet metrů. A s nimi mířili ke stavbě.

Přenášejí díly pro elipsoidy. Nenosí je však do „perníkové chaloupky“, ale do „polévky“. I to byla jen domněnka, nic víc. Atlan opustil stanoviště a zmizel v mlze. Aspoň že ještě fungovaly výpočty pozicí pikosynu. Prošel „polévkou“ a ze čtvrtiny vzdálenosti obešel loď.

I zde probíhalo vše neuvěřitelně rychle. Roboti demontovali a odnášeli. Z vnitřku ohromné lodě vylézali další a další a pouštěli se do demontáže. Všechno fungovalo tak přesně, jako by to roboti dělali už tisíckrát předtím.

Není divu. Allana napadlo, že se extramozek ozývá až příliš často. *Máš představu, kolik galaxií ti Tolkandi už obšťastnili?*

Tím mu logický sektor připomněl něco, nad čím uvažoval už od chvíle, kdy ' se ukázaly ježatky. Nebyla to první in-

vaze a v dlouhých dějinách vesmíru to zřejmě nebude ani poslední.

Možná se invaze dá svou nebezpečností srovnávat s prvním Rojem, který kdysi vyslali kosmokrati, aby šířil v galaxiích život. Roj však jednoho dne ukořistili Karduuhlové a perverzně změnili jeho funkci.

U Tolkandů tomu bylo podobně. Vše nasvědčovalo tomu, že stejně jako kdysi Karduuhlové, poslouchali především rozmnožovací pud a události považovali za přirozené a nezbytné.

A právě to Galaktikům ztěžovalo najít nějakou možnost obrany. Musí zřejmě bojovat s přírodním jevem a počítat s tím, že při tom zničí část vesmíru.

Nejdřív se zdálo, že jim hrozí pouze skenování. Pak přišel vivok a události jako na Lokvorthu a v Humanidromu jasně ukázaly, že to zdaleka neskončilo. A nakonec Chaerodové a Physandové zákeřně „zplodili“ Filozofy. Obyvatele padesáti dvou planet to stálo život.

Nyní hrozila smrt i dalším národům na planetách, na nichž se zdržují Filozofové. Ale to ještě nebylo všechno. Pokud Filozof na Zemi nelhal, čeká smrt tisíce planet v okruhu několika tisíc světelných let.

Začít mohou jedině u lodí, zamezit dalším práčem, nebo je definitivně zmařit. Pokud to ovšem nebude mít neblahý vliv na dvaapadesát planet...

Atlanovi se rozechvěly rty a z očí mu vytryskly slzy. Čím déle o tom uvažoval, tím více si uvědomoval, v jaké jsou beznadějné situaci.

4.

Myles Kantor chvíli nehybně visel před bizarním, energeticky neaktivním útvarem. Cívky a vřetena seděly na krychlových podstavcích, trčících ze zadní stěny křídlového oltáře. Tam, kde oltáře mívaly vzácné sochy nebo malby, zde byla jen prázdná místa. Skoro to vypadalo, jako by elipsoid někdy v minulosti poctili návštěvou zloději. Pravoúhlé rámy měly zlatou kovovou hranu, z níž trčely drobné trny.

Úplně nakonec Kantor spočinul pohledem na stole před útvarem. Připomínal sarkofág. Měl víko a vědce jen svrběly prsty aby je odklopil.

„Pojď sem," přikázal allrounderovi. „Pomůžeš semnu, aby pronikl víkem a zjistil, co je pod ním."

Modula vysunul deset chapadel a dotkl se sarkofágu na všech exponovaných místech. Pikosyn současně vysunul senzory, umístěné v nohou serunu, a osadil jimi sarkofág.

Jen at' v tom není nějaký mrtvý Tolkand, povzdychl si Myles v duchu.

Po několika minutách senzory dodaly rentgenový obraz.

„Je to nějaký stroj," konstatoval all-rounder. „Podrobnosti se však nedají rozeznat. Použité slitiny ovlivňují paprsky a brání kloudnému průzkumu."

„Můžeš zjistit něco o mechanismech ve víku?"

„Ne, pouze na něm. Všechno však nasvědčuje tomu, že se jedná o kryt, jehož zadní stranou prochází otočný kloub."

„Pikosyne, jak vysoká je pravděpodobnost, že se při otvírání něco stane?"

„Zhruba přes sedmdesát procent. Nej-

pravděpodobnější je, že se **to** zaktivuje při otvírání."

Myles sklonil hlavu. „Nic jiného mi nezbývá. Když víko neotevřu, pak jsem tady skončil a můžu jít."

Rozpřáhl ruce a dotkl se materiálu rukavicemi. Opatrně zatlačil na víko. Stroj nereagoval. Pozemšťan už neváhal a víko odklopil.

Spatřil všemožné armatury. Symboly a významy jednotlivých senzorů, spínačů, prohlubní a hrbolů byly pro něj knihou uzavřenou na sedm pečeti.

„Je to řídicí jednotka," konstatoval zcela zbytečně. „Mozek elipsoidu."

Jako vědec z toho nechtěl vyvozovat závěry pro všechny ostatní elipsoidy. Ale cítem nemohl jinak. Všechny tyto útvary plnily jednu a tutéž funkci.

„Co se děje venku?" zeptal se.

Bojový robot u vchodu do elipsoidu nehlásil žádné mimořádné události. Nikde po celé stavbě se nic nedělo a nic se nezměnilo. Dao-Lin-H'ay se i nadále blížila ke Kardii a Atlan se neozýval.

Myles Kantor uložil obraz řídicí jednotky do pikosynu. Syntron porovnal vzorek a uspořádání jednotlivých spínačů se všemi, které již znal. Zjistil četné podoby s řídicími prvky ježatek. Vědec dostával optimističtější náladu.

Přivola si medirobota.

„Prozkoumej konzolu v sarkofágu, jako by to byla živá bytost. Je důležitá jakákoli stopa proudů nebo jakýchkoli energií."

„Chceš prostě EEG," pochopil, stroj. „Proč to tedy neřekneš rovnou?"

Modula otevřel na své spodní Části dvířka a vytáhl několik desítek drátů. Na

koncích měly tenké kontaktní plošky, ty rovnoměrně rozmístil po konzole.

„Bode to chvíli trvat," řekl.

Potom půl hodiny kontakty odnímal a přichycoval jinde. Myles trpělivě čekal, dokud robot nenajde ideální umístění.

Spěch by byl jen na škodu. Atlan a Dao-Lin-H'ay určitě toho objevili víc než on. Jenže zkoumání cizí techniky patřilo odedávna k tomu časově nejnáročnějšímu. Průzkum cizích končin byla proti tomu docela hračka.

Medirobot našel proud, a to v centru sarkofágu, dobře zastíněný četnými vrstvami kovové konstrukce. Zřejmě sloužil k tomu, aby uvedl zařízení do chodu a vytvořil kontakt s nějakým nadřazeným energetickým zdrojem. A protože Myles mimo elipsoid žádné přívody energie neviděl, usoudil, že bedna bere šťávu přímo z hyperprostoru, v němž je uložena bublina snů. A bylo už jedno, jak to přesně funguje

Propojil syntrony obou modulů a vytvořil z nich perfektní tým na dotazy a odpovědi. Medirobot vysílal do sarkofágu zkušební proudy, které u lidí slouží k tomu, aby stimulovaly aktivitu poškozených nebo neaktivních orgánů. All-rounder tyto úseky osahal a vytvořil jakýsi otisk sarkofágu. Oblasti plazivého proudu se roboti vyhýbali, aby zařízení předčasně nespustili.

Na prosvěcování sarkofágu a předběžnou interpretaci úkolů elipsoidu potřebovali třicet minut. Především sloužil k řízení klubek a pramenů potrubí, případně jejich obsahu. Myles našel projektory pole, jež nemohly sloužit

k ničemu jinému než k uzavírání nebo otevírání určitých úseků potrubí.

„V konstrukci je patrné rozlišení řídicích mechanismů," hlásil pikosyn. „Konstrukčně jsou stejné a liší se pouze velikostí. Malé jsou posazeny bezprostředně na svazcích potrubí, ty velké nad nimi. Malé mají spojení na automatické sekce, jak je známe z ježatek. Ty velké jsou naopak spojeny výhradně s manuálním řízením armatur. Jak to chceš interpretovat?"

„Potřebuji další měření, pak budu mít jistotu."

Uběhlo deset minut, pak dostal jistotu. Čekání mu připadalo jako věčnost a nechtělo se mu ani věřit, že by výsledek byl definitivní.

Okamžitě se spojil se svými druhy. Stejně jako prve se dovolal jen Dao-Lin-H'ay. Atlan byl mimo dosah normálního spojení.

„U elipsoidů se jednoznačně jedná o součásti zásobovacího systému a systému udržujícího život," hlásil. „Jemné řízení probíhá automaticky, hrubé řízení či nastavení manuálně."

„A jsou mimo provoz?"

„Tenhle ano. Ale stejně by ses měla mít na pozoru, Dao."

„Taky myslím, Mylesi," odpověděla. „Zatím jste mě, vy Pozemšťani, úplně o rozum nepřípravili. Ještě něco?"

„Modulové právě zjistili, že existuje i zařízení, které může zaplnit vnitřek elipsoidu kyslíkem. Stopy plynu jsme zjistili na spodní části sarkofágu. To jen podporuje mé obavy. Dávej pozor, jestli je u všech elipsoidů otevřený vchod!"

„To dělám už celou dobu, Mylesi,"

„Nebesům budiž dík!“ Myles Kantor to myslel naprosto vážně.

„Takže kyslík,“ navázala Kartaniňanka. „Pro koho ten systém mají? Pro Galaktiky asi těžko. Ti ponechávají tělo na místě, když si je k sobě povolá ona moc jménem Goedda. Kdo to obsluhuje? Tolkandi? A jestliže ano, kdo z nich? Můžeš mi k tomu něco říct?“

„Ne. A pochybuji, že tady ještě něco objevím. Ozvu se.“

„Tak dobře.“

Opět ho obklopilo ticho a samota. Bez obou modulů by se cítil docela dobře. Roboti, třebaže mu velice pomáhali, přece jen rušili. Pořád si připadal jako pod dozorem.

Nasadil allrounder na chemické složení sarkofágu. Modula zanalyzoval všemožné materiály a přinesl výsledky, které už Kantora nemohly vyvést z míry. Pouze se trochu nadechl a vzal je prostě **na** vědomí.

, Slitiny použité v sarkofágu naprosto souhlasily s tím, co detektory u 47 Tu-cani zjistily o složení materiálu v článkových lodích Chaerodů a Physandů.

Pozemšťan ještě přemýšlel o důsledcích, když tu bojový modula u vchodu vyvolal poplach.

^ ^ ^

Ze stavby se vracely první čtyři robotů. Atlanovi se vnucoval obraz dvou toků plynoucích opačným směrem, jež si musí vystačit s jediným řečištěm.

Nicméně ke střetům nebo zácpám nedocházelo. To znamenalo perfektní organizaci. Physandští roboti transportovali ke staveništi kovové součástky

a cestou je už částečně skládali v elipsoidy. Extramozek měl pravdu. Snesla se mlha a zahalila průhled semnu. Pole se roztahovalo směrem k rozebírané lodi a Atlan se přiblížil, aby o nic nepřišel. Postupoval dál a kryl se „polévkou“.

V trupu lodi se současně otevřely stovky vchodů. Z nich vyřázely kuželovité padesátimetrové dopravní prostředky a na metr přesně využívaly místo, které jim ponechávali roboti, přepravující materiál. Vysokou rychlostí letěly ke staveništi a zmizely ve stříbřitém poli. Za necelou minutu se loď opět o něco zmenšila.

„Let’ napřed a zjisti nějakou možnost, jak se k lodi přiblížit,“ nařídil bojovému robotu.

Modula se vzdálil. Vzhledem k nemožnosti rádiového kontaktu nezbývalo Atlanovi nic jiného než zůstat na místě a čekat. Trvalo to čtvrt hodinu.

„Je tu jedno takové místo. Asi půldruhého kilometru od tebe,“ hlásil stroj. „Ten sektor se buď k rozebrání nehodí, nebo přijde na řadu až později.“

„Zaveď mě tam!“

Pod ochranou „polévky“ se dostal do blízkosti nástaveb. Kolem něj plynul neustálý proud kovových součástek a robotů ke staveništi. Na okraji mlhy se zase vracely stroje, které se už zbavily nákladu.

„Já to risknu,“ ohlásil Atlan. „Ty zůstaneš tady. Kdyby něco, přijdeš mi na pomoc.“

„Na mě se můžeš spolehnout.“

Pikosyn serunu propočítal tu největší mezeru mezi létajícími roboty a jejich

nákladem, vyslal letovou dráhu na vnitřní stěnu průzoru přilby a vyrazil.

Klikatou dráhu o délce dobrých sto padesáti metrů urazil oblek během třiceti vteřin. Atlan přistál za jakýmsi výběžkem.

„Vypni deflektor," řekl. „Zatím se nehme z místa."

„Zaměřování negativní," hlásil pikosyn. „K některým robotům jsme se dostali na třicet metrů, a přesto nás nezjistili. V konvoji, kterým jsme proletěli, byli i dva Physandové. Patrně jsou hlší a slepí."

Tolkandská technika by je musela zaregistrovat. Physandové byli spíš tak zaujati svou činností, že vše ostatní ignorovali.

Nepočítají s tím, že by se tady mohl ukázat „svazek", napovídal mu extramozek. A to, co si nedokážou představit, taky nevnímají.

„Pozor, zprava se přibližují roboti," varoval pikosyn. „Jednoznačně míří k nám."

„Takže to je to klidné místo, kde se nebude demontovat," poznamenal Arkonidan a zapnul deflektor.

Ustoupil a uletěl těsně nad povrchem lodě. Kryl se za nástavbami. Nad ním na stříbrném nebi dál vládl hektický provoz a patrně potrvá ještě takových šedesát hodin. Pak bude loď rozebraná.

„Ani nevíš, jestli skutečně mají za úkol rozebrat celou loď. Možná použijí některé části k něčemu jinému." „Kolik času uběhlo?" zeptal se Arkonidan.

„Padesát minut," informoval ho pikosyn. „Měl by ses pomalu vydat na místo srazu."

Atlan se zamyslel. Rozumnější by bylo hledat nějaký vchod do lodi.

Kryl se za kovovou stěnou a vysílal světelné signály k „polévce". Po šesti minutách se nad ním konečně ukázal bojový robot a přistál vedle něj.

„Vrať se na místo srazu a přiveď sem zbývající dva stroje," nařídil mu Atlan. „Zkusíme vniknout do řídicí centrály téhle obludy."

Robot opět zmizel.

Atlan změnil stanoviště. Shluk physandských strojů mířil přímo k místu, na kterém se ještě před chvílí zdržoval.

Z úkrytu sledoval automaty. Rozdělily se na několika výběžcích, počkaly pár vteřin, až dorazí další roje, a daly se do práce. Od lodě se oddělovaly součástí jako mávnutím kouzelného proutku, kousek se vznesly a složily se v elipsoidy o průměru čtyřiceti metrů.

Elipsoid se rychle plnil kostkovitými nádobami. Roboti na vnitřní stěnu nanesli stovky oválných destiček. Potom nasadili otevřený průchod a několika hmaty práci dokončili. Deset robotů se postaralo o dopravu. Ostatní zamířili k dalšímu místu, které se mělo rozebrat. To vše činili prakticky bez jakýchkoli pomůcek.

„Jdi ještě blíž," nařídil Atlan. „Chci se ujistit."

Nedokázal se zbavit pomyšlení, že mohutná loď je cosi jako matrjoška.

„Ohrožuješ nás," varoval ho pikosyn. „Když se přiblížíme ještě víc, znamená to, že půjdeme vzhůru, a to zase znamená, že se střetneme s dopravním koridorem."

Atlan však trval na svém a serun poslechl. Změnil pozici o čtyři metry vzhůru a čtyřicet metrů doleva. Odtud měl

Atlan výhled na sektor, v němž roboti pracovali pod dohledem jediného Physanda.

Jeho domněnka se potvrdila. Rozebírali loď jako prefabrikovaný dům. Nebyl tam jediný nýt, jediný šroub. Možná lepené spoje, které pozbývaly na účinnosti vlivem bubliny snů.

Nezapomínej na možnosti molekulárního spojení, připomněl mu extramozek. U BÁZE bylo přece spojovací a rozpojovací pole. Něco podobného může být i tady.

Z místa demontáže se vznesl roj robotů a zamířil přímo ke staveništi. Serun se pokusil o úhybný manévř, ale neměl dost místa. Jedna kovová součástka škrtila o deflektorové pole a vyvolala na okamžik rozptýlené záření.

„A je to,“ zašeptal pikosyn. „Doporučuji spořádaný ústup.“

Atlan se snesl dolů a ztratil se mezi nástavbami. Pod jednou vyčnívající rampou se zastavil a znehybněl.

Zpočátku se nedělo vůbec nic. Robot, jehož součástka škrtila o pole, pokračoval v cestě, jako by se nic nedělo. V práci pokračovalo i ostatních čtyři sta robotů.

Minuty spekulací minuly. Potom si Arkonidan vydechl. Zjistil, že není v naprosto šíleném světě, jak se zpočátku obával.

Ukázalo se šest physaudských robotů. Vynořili se z nekonečného vojska létajících strojů a součástí a odlišovali se od nich tím, že přilétali s prázdnými rukama. Nepřepřavovali kovové součásti lodi. Zato však každý měl na přední straně dodatečnou skříň. Zřejmě neobsahovala pouze zaměřovači, ale i zbraňové systémy.

Přílišná zvědavost je podezřelá i tolkanskému plecháči, poznamenal ironicky extramozek.

Atlan zalezl mezi nástavby. Ztratil stroje z očí a sledoval je lokátorem. Rozdělily se a kroužily kolem místa, kde došlo ke kolizi mezi segmentem a deflektorovým polem.

Allana začalo svědit na hlavě. Náhle měl nesnesitelný pocit, že sedí v pasti. Chloupky na šíji se mu vztyčily, rty náhle vyschly a chutnaly slaně. Tyhle příznaky znal velice dobře. Tisíce let ho varovaly a zachraňovaly.

Změnil stanoviště a odlétal těsně nad povrchem. Přijala ho propast mezi strmicími konglomeráty obrovské šachty. Byla široká necelých deset metrů, zato však hluboká padesát. Na dně vládla tma. Snesl se dolů.

„Nevzdaluj se příliš,“ varoval ho pikosyn. „Brzy dorazí modulové.“

Atlan se dotkl dna. Proti stříbřité obloze viděl neforemné stíny, které se blížily zepředu a zezadu a vznášely se nad propastí. Už jich bylo přes dvacet.

Pokud zůstanou tam nahoře, byly **mu** to lhostejné.

Ale physandští roboti mu takovou laskavost neudělali. Část se spustila do propasti a Atlan hledal nějaký únik. Dole bylo jen pár výstupků, jinak nic, za čím by se skryl.

Nařídil pikosynu, aby zapnul infračervené zaměřování a s minimem energie hledal únikovou cestu. Výsledek však byl negativní, v

Atlan zatajil dech a skryl se za jedním výstupkem.

Propast definitivně ztemněla. Snášelo se do ní několik stovek robotů. Rozděli-

li se do dvou čtverců, jak jim to zadával program. Necelých patnáct metrů od Allana začali otvírat stěny lodi a vyjímat segmenty, které nebyly prve patrné. Bude pro něj navždy tajemstvím, proč nezačali propast rozebírat odshora. Vysvětloval si to jedině tím, že program pracoval nezávisle na tom, zda je loď zavřená nebo otevřená.

Roboti vynesli první díly na povrch. Vznikly tam mezery a do nich vnikali pronásledovatelé.

Atlan jednal. „Pryč odtud!”

Stroje serun zatím nezaregistrovaly. S troškou štěstí by to mohl zvládnout.

„Příliš pozdě,” odpověděl pikosyn. „Jsme v pasti. Doporučuji útěk vpřed.” • Za některými mezerami ve stěnách prosvítalo slabé světlo. Nejasně se ukazovaly skladovací prostory a stanice uvnitř lodi.

„Vezmi to tím nejbližším otvorem,” vyhrkl Arkonidan.

Serun přidal na rychlosti a využil několik mezer mezi roboty.

„Jeden nás právě zaregistroval,” poznamenal pikosyn. „Podle mých propočtů modulové dorazili na místo srazu. Měl by ses k nim dostat co nejrychleji.”

To se snáze řeklo, než udělalo.

Stroje se skříní na přední straně následovaly Arkonidana do lodi a tím mu odřízly cestu.

5.

Kartaniňanka potřebovala nějaký čas, než si ujasnila pocity. Così jí ovlivňovalo psýchu. Zнала své reakce natolik dob

ře, aby věděla, že to nevychází z ní, ale zvnějšku.

Ta věc, Kardia.

Rychle popsala své pocity a uložila je v pikosynu.

„Nemusí to vycházet zrovna z toho útvaru,” namítl synton. „Mohlo by to být i jiné ochranné pole.”

Dao rozmrzela vyprskla. „Nejsem děcko.”

„Promiň. Nijak nepochybuji o tvých schopnostech.”

„To je v pořádku.”

Snížila výkon hyperzaměřovače na minimum a na milióntinu vteřinu ho zapnula.

Přístroj nic neukazoval. Hyperzáření tu neexistovalo a normální prostor roboti změřili dostatečně.

„Nanejvýš psionické ochranné pole,” pokračovala. „Co bych za to dala, kdybych dokázala pochopit jeho strukturu.”

Odvážila se na dvě stě metrů a zaparkovala plošinu pod ochranou obrovského uzlu tlustých hadic.

Jdi pryč! varoval ji vnitřní hlas. *Jestli tu zůstaneš, bude to tvůj konec.*

Nesmysl! vzpírala se. *Tady nikdo: neskončí.*

•

Opustila plošinu a vznášela se těsně nad klubkem. Kardia se vzpurně tyčila do výše, klenutá stěna uprostřed zmatku koncentrovaných živin. Narůstal v ní pocit odporu, odpírání a odstrkování. Zavřela oči a ještě víc se soustředila.

Hnalo se to na ni jako písečná vlna, nesmiřitelně a obrovsky.

Tohle není místo pro tebe!

„Cítím jakýsi všeobecný vliv mentálního druhu,” zašeptala. „Patrně je nasmě-

rován na všechny bytosti, jež vkročí do tohoto sektoru bez povolení."

„Zrychluje se ti dech a zvyšuje se výron vlhkosti o tři sta procent," odpověděl pikosyn. „Vrať se!"

„Ne! Ještě nevím dost."

Zvládla sto metrů. Dál to však nešlo. Myšlenky se jí roztočily jako na kolotoči a v hlavě jí nastal takový tlak, až měla pocit, že jí každou chvíli pukne.

Kartaniňanka srovnala své pocity s tím, co znala ze sugesce a hypnózy. Těmto zkušenostem se to podobalo jen částečně a bylo to stále silnější. Působila zde jakási mocná síla a skrývala se kdesi za tou stěnou tam vpředu.

Zaměřování stále ještě nezjistilo, zda je Kardia kompaktní, nebo dutý útvar.

Dao-Lin-H'ay trochu ustoupila. Tlak byl rázem snesitelnější. Překvapovalo ji, že Mila a Nadja tak intenzivní pole nezaregistrovaly a neinformovaly o něm. Ale dost možná se spustilo až ve chvíli, kdy do stavby vnikli oni. V tom případě by se jednalo o psionickou ostrahu.

Zastavila a zůstala na místě. Nemohla se už na nic soustředit. Uvědomila si, že dlouho vzdorovat už nedokáže. A čím déle zůstane, tím silněji to **na** ni bude působit.

Naprogramovala pikosyn a vyslala serun na balistickou křivku, která ji donese až na šedesát metrů ke stěně.

„Riskuješ," varovala ji syntronika.

„Půjde jen o vteřiny, pokud to nezvoraš," odpověděla.

Serun zvýšil rychlost a prořít se mezi dvěma prameny potrubí. Mentální tlak okamžitě zesílil. Dao-Lin-H'ay stiskla čelisti a potlačila úpění. Měla pocit, že se jí každou chvíli rozskočí hlava, a srd-

ce jí bušilo o překot. Reflexivně otevřela ústa a vyplázla jazyk. Krátce a trhaně dýchala a vyrovnávala náhlý rozdíl teploty mezi tělem a jeho povrchem.

„Přeruším let," hlásil pikosyn. „Hodnoty krevního oběhu ti stoupají do rizikové oblasti."

„Ne!" zasténala. „Dál!"

V hlavě jí někdo bušil do gongu. Mezi dvěma nádechy jí vědomím duněly tóny a drtily je až na poslední nervové vlákno.

Na jakémkoli jiném místě by nejspíše teď kapitulovala. Pouze zde ne.

Teku! Pomůžu ti a pomstím tě. Goedda bude platit za to, co udělala tobě a ostatním.

Cítila, jak ji Kardia mentálně odmítá stále víc. Vnímala to už i tělem. Bylo to jako u magnetů, jež se navzájem odpuzují. Vzdychala, ale vycházelo z ní jen jakési nesmyslné blábolení. Ani si už neuvědomovala, že serun minul nejbližší bod Kardie a prchal od něj. Vědomí se jí stále více zakalovalo, ale dech a puls se začínaly normalizovat.

Serun se vzdálil na dvě stě padesát metrů a zajel do úkrytu mezi dvěma klubky.

„Máš štěstí," slyšela pikosyn jakoby z dálky. „Sondy hlásí, že v celé stavbě je stále klid. Zřejmě jsi nevyvolala žádné reakce."

„Nefunguje," vypravila ze sebe pracně. „Ta věc v centru asi není ještě plně živá. Cítila jsem cosi, co..."

Zařvala bolestí. Hlavou se jí prohnala bodavá bolest.

„Měřím neuronální erupce v mozku," konstatoval klidně pikosyn. „Podobná reakce se dala čekat. Vstříknu ti uvolňující prostředek."

Serun jí vysokotlakou pistolí vrazil něco do oběhu. Kartaniňanka se záhy uvolnila.

„Jakmile se budeš cítit lépe, popiš své pocity podrobněji," povzbuzoval ji pikosyn.

Dao měla chvíli zavřené oči a naslouchala svému nitru. Potom vybuchla.

„Nedokážu vysunout drápy!"

„Pouze ochromení motoriky. To za nějaký čas přejde."

„Ta věc mi hrozí," zabručela Kartaniňanka.

„Mám pocit, jako by vychutnávala svou moc, ale víc nemůže."

„Možná automat, který řídí mentální obranné projektory."

„Ne, to ne, je to duchovní moc, bytost. Žádný automatický vysílač a tvořic psionického záření by nedokázal svou sílu takhle dávkovat a střídat. Cítla jsem cosi jako horečné očekávání. Co si je před námi. Něco se stane."

Vykřikla a uháněla pryč, pryč od Kardie. Zmocnila se jí nekontrolovatelná panika a zklidnila se, teprve když serun zbrzdil a zajel do dalšího úkrytu.

„Pokračuj," naléhal pikosyn. „Co jsi zjistila?"

„Jakousi hradbu. Sílí. Co je **to**? Nestvůra? Nebo víc? Musím se dostat k Atlanovi. Slyšíš mě, Arkonidane?"

„Lituji, ale kontakt je stále přerušen," pravil pikosyn. „Nouzové volání jsem nezachytil. Podle sond je v tom stříbrném poli. A to neutralizuje rádiové • vlny."

„Jaká **to** útěcha!"

Zase ji v myšlenkách něco bodlo a zpanikařila. Rychle ustupovala, hnala se mezi potrubím a hadicemi a skryla se za antigravitační plošinou. Pod ochranou

oválu se cítila v jakéms-takéms bezpečí. Roboti odstúpili široké okolí.

„Je to tady pořád," řekla. „Cítím, jak mě to osahává, ne cíleně, spíš tak nějak poslepu.

Určitě to zjistilo mou přítomnost."

„A co chceš dělat?" zeptal se pikosyn.

„I tady to sílí. Musím od toho ještě dál."

Dao nevěděla, jak dlouho potrvá, než mučivý vliv plně zaplní vnitřek stavby. Usoudila, že to může trvat pár hodin, a připadalo jí to příliš málo, než aby stačila něco udělat.

„Měla jsem tu věc rovnou zničit."

„Prosím, nedělej to. A když, tak se nejdřív dohodni s kolegy."

„Ovšem. Jak jinak?"

Zvětšila odstup na pět set metrů a řekla si, že tady zůstane tak dlouho, dokud to vydrží nebo dokud nezjistí, že se ji cosi pokouší napadnout.

V této situaci ji zastihlo nouzové volání.

Nepřicházelo od Atlana, ale od My-lese Kantora.

„Už letím," signalizovala. „Sevřeme je do kleští."

^ A ^

Arkonidan se hnál k pětimetrovému otvoru.

„Zaměřovat!" zasyčel. „Co je s tím tunelem?"

„Otevřené spojení," zašeptal pikosyn. „Můžeš být klidný."

Serun zamířil na střed otvoru a hnál se do něj šedesátikilometrovou rychlostí.

„Aspoň něco," zabručel Atlan.

Nejradši by zastavil, ale pronásledovatelé byli za ním necelých sto metrů.

Když zpomalí, přesněji ho zaměň. Takhle však byli za ohybem segmentu a museli se orientovat podle nepatrných tepelných stop, které zanechával jeho oblek. Stále ještě netušili, s kým nebo s čím mají tu čest.

Arkonidan napočítal do osmi, pak serun vyrazil z tunelu do obrovské šachty.

„Délka šest kilometrů, průměr dvě stě metrů," hlásil pikosyn. „Měl by ses držet nalevo. Je to směr na před."

Serun opsal křivku a zvýšil rychlost. Pronásledovatelé se neukázali. Buď do tunelu nevstoupili, nebo si netroufali vystrčit nos.

Tady něco nehraje, napadlo ho. „**Co je** se zaměřením?"

„Nic. Setřásl jsi je. Nechápu proč, **ale** přestali nás pronásledovat."

„Kde je nejbližší východ?"

„Bohužel. Ještě žádný nevidím. Chceš se vrátit?"

Určitě číhají někde za tunelem a čekají, až vyleze. Anebo je také možné, že se roboti už zase věnují původním úkolům.

Atlan to však zjišťovat nechtěl. Jakákoli cesta zpátky byla pro něj ztracený čas. Někde venku na něj čekají tři modulové. Musí se k nim dostat co nejrychleji, už kvůli vlastní bezpečnosti.

„Registruji silný vzrůst hyperenergie za tebou," pokračoval pikosyn. „Zavři oči. Zrychlím na sto padesát. Zpět. Na sto osmdesát. Musíš odtud."

„Co se děje?"

Pikosyn promítl na vnitřní plochu průzoru obraz dění čtyři kilometry za nimi.

Nejdřív se zdálo, jako by tam svítilo jakési okrově žluté světlo. Potom si Arkonidan uvědomil, že se to světlo pohy-

buje. Zaplňovalo celou dutinu, trhalo sebou sem a tam a tlačilo se jeho směrem.

„Má to stejné složení jako potrubí ve stavbě. Tedy potrava. Až na to, že má jinou konzistenci."

„Tedy kaše. Bublá to jak šílené."

Máš před sebou základní látku potrubního labyrintu, ozval se extramozek. *Stavba ještě zdaleka není hotová.*

„Zřejmě se to přivádí ke zdrojům hyperzářením. Můžeš to přirovnat k ohřívání v mikrovlnce. Pouze poměry jsou tady jiné. Kaše se ohřívá maximálně na osmdesát stupňů. Hyperenergie má vliv na molekulární vazby substance. Ale možná se mýlím. Zaměřování mi ztěžuje příliš silné rozptylové pole."

Atlan potlačil výkřik. Kaše se totiž hnala přímo na něj. Byla od něj už jen devět set metrů.

„Transmitterový efekt," hlásil pikosyn. „Pozor, zahájím brzdný manévr. Jinak se roztřískáme tamhle o stěnu."

Serun prudce zbrzdil. Současně vytvořil gravitační pole, takže Arkonidan manévr ani nevnímal. Bylo už jedno, že emise obleku tak prudce stouply o několik řádů. V šachtě za nimi zuřila energetická bitva, která překrývala všechny zdroje vyzařování.

Kaše provedla další skok. Tentokrát už Atlan rozeznával oslepující prstenec, který se utvářel na stěně transportní šachty a směřoval k němu.

Vyšlehávaly jazyky energie a vytvářely planoucí stěnu. Kaše - za tou ohnivou stěnou vypadala jako temný stín - k tomu zamířila, dotkla se stěny a zmizela v hyperprostoru. O necelé dva kilometry dál se opět zmaterializovala.

„Čtyři vteřiny do cíle," řekl pikosyn.

Arkonidan zaúpěl. **Cítil** tlak, vyrážel **mu** vzduch z plic a hnal mu krev do mozku.

„Co..“¹

Serun efekt ihned zkorigoval, sjel **stranou** a přešel do vývrtky.

„Je mi líto, Atlane.“ Pikosyn se pokoušel o co nejpřívětivější tón. „**Hyper**efekty pronikají a ruší nám přístroje. Abych je eliminoval, **musel** jsem zapnout štít.“

„Ne, ne!“

Před očima se mu roztančily barevné kruhy. Chvilí mu trvalo, než opět jasně viděl a dokázal uvažovat. Cívil na šedou stěnu, která uzavírala přepravní Šachtu, ale nikde neviděl otvor nebo nějaké dveře.

„Pryč odtud! Skrz stěnu, rychle!“ nařídil.

Mana, jak to nazval Myles, se přiblížila o další kilometr a potom ještě o dva. Ke konci šachty měli už jen Šest set metrů.

Blázne! To nestihneš.

„...rušení...“ ozvalo se z akustických polí v přílbě, „...provozu... neudržím...“

Arkonidanovi sjely ruce k přezce opasku. Sáhł na hlavní senzor a přepnul na manuál.

Prudký jas oznamoval definitivní příchod kaše. Transmitter se rozzářil. Za zlomek vteřiny kase narazí silou několika tisíc gigatun na konec Šachty a Atlana prostě rozmačká.

Zapnul Štít. Serun se zahalil do zeleného svitu. Pak už Atlan vězel v husté lepkavé kaši, která vyplňovala celou šachtu.

Nehýbal se. Hmota dobře izolovala

a zabraňovala úniku energetických emisí.

Lepší úkryt bys nenašel, komentoval to extramozek.

Systémy semnu pomalu regenerovaly. Pikosyn už hlásil Částečnou funkčnost.

„Jak blahé pomyšlení, že se na tebe mohu spolehnout,“ zažertoval Atlan. Rozhodl se, že zatím nic podnikat nebude a že počká, co se bude dít s kaší dál.

6.

Myles si vychutnával pohled na proporce bytosti v skafandru. Měla dva a půl metru a pro pozemské oči vypadala jako kříženec mezi Gazkarem a mravencem. Pod přiléhavou fólií skafandru se dala rozeznat technická zařízení, která z této bytosti dělala kyborga.

Byl to Physand a doprovázelo jej sedm robotů.

„Už jdu,“ hlásil Pozemšťan. „Module jedna, drž mi volný východ.“

Kantor se vznesl k okraji dutiny, v níž leželo řídicí zařízení. Allrounder přesel do čela a rozevřel spletenec hadic. Medirobot zůstal těsně za ním a dával pozor, aby Myles nikde neuvízl. Tažné paprsky a nárazová pole nepoužívali, aby příliš nezvyšovali emise energie.

K východu jim to trvalo čtyři minuty. Cestou přicházela ze všech stran hlášení sond. Vnitřek stavby zaplňovalo vojsko Physandů a jejich robotů a sířilo se na všechny strany.

To Myles tušil už při prvním hlášení.

„Jejich cílem jsou elipsoidy,“ řekl přesvědčeně. „To nastupuje obsluha.“

Bojový robot u východu vysílal naléhavý signál. Znamenalo to, že jeden z Physandů s doprovodem je pouhých tři sta metrů od cíle.

Kantor si dokázal živě představit, kde onen cíl je.

„Už tam jsem!“ zavolal.

Prodral se na svobodu a zamířil k plošině. Hlásila pohotovost a sotva na ni dosedl, rozjela se. Venku čekal bojový robot.

„Doprava,“ signalizoval. „Zkuste se dostat co nejrychleji do výhledové šachty elipsoidu.“

Plošina se rozletěla a tři roboti za ní.

Bylo však již příliš pozdě. Physand se dostal do Kantorova zorného pole a pikosyn zároveň hlásil, že serun byl zachycen pátracím polem.

Myles okamžitě změnil kurz a letěl kolmo ke své původní dráze. Zároveň se pokoušel spojit s Allanem a Dao-Lin-H'ay. Arkonidan se stále nehlásil, ale Dao-Lin-H'ay krátce potvrdila příjem.

„Objeví mě,“ řekl Myles. „Na zlomek vteřiny mě zachytil paprsek.“

„Nepřibližuj se k centru.“ odpověděla Dao. „Je tam nějaká paranormální síla. Možná vyplňuje celou Kardii, a jestli se k ní přiblížíš, mohl by to být tvůj konec. Musíš pronásledovatele setřást a proniknout k nám- Vracíme se k bráně do bubliny. Tam tě budeme čekat.“

„Měli bychom hledat Atiana. Určitě se dostal do nějakých potíží.“

„Máš pravdu. Pospěš si, Mylesi.“

Opět změnil směr. Pikosyn potvrdil, že ultrakrátké rádiové signály nebyly zachyceny, a hledal frekvenci, na které komunikují Physandové.

„Kyborg a jeho roboti zůstávají vza-

du,“ hlásili modulové. „Míří ke vchodu do elipsoidu. Ale do útvaru nevstupují.“

Sondy ze všech stran hlásily, že se Physandové s roboty stahují do stanic. Jenže v okruhu půl kilometru se tak nedělo.

„Frekvence zjištěna,“ oznámil piko-syn.

„Můžeš poslouchat. Zapínám translátor.“

„Díky!“ Myles se věnoval odposlechu.

Physand jménem Ockonea komunikoval s nějakou stanicí mimo stavbu. Informoval všechny Physandy, že zjistil jakési ozvěny a že se objevili tři cizí roboti.

„Jsou to roboti, jaké používá národ Pozemšťanů,“ znělo Mylesovi v uších. „Echo dále poukazuje na oblek typu serun, jaký rovněž používají Pozemšťané a spřízněné národy.“

„Takže nějaký Člověk?“ zeptal se pronikavý hlas. „To je nemožné!“

„Ale je to tak.“

„Nikdo nepočítal s tím, že se svazek dostane do Goeddiny stavby. To je zhola nemožné, Ockoneo.“

„Máš data mých robotů. Tak se na ně aspoň podívej.“

„Dívám se a stejně tomu nevěřím. Sem se nemohli dostat. V této dimenzi nemá svazek naději na přežití.“

„Mě! bys informovat Ympalora. Pokusíme se roboty vyřadit, svazek obklíčit a zajmout.“

„Vynikající myšlenka. Přiveďte mi ho do centra!“

Myles už slyšet dost a přivolal si roboty.

„Trošku je povodíme za nos,“ řekl. Když už na ně stejně přišli, bylo celkem jedno, když na sebe upozorní energetickými emisemi. „Vyšlete kolem sebe hologramy. To Physandy zmate.“

Roboti se na místě změnili - ryze opticky - v Haluťany. Hologramy měly takzvané zhušťovací potenciály vnější plochy. Běžnými detektory se nedalo zjistit, že se jedná o projekce.

Změna podoby dala Physandům námět k zamyšlení a Mylesovi pár vteřin klidu. Za tu dobu zvětšil náskok o dvě stě metrů a mezi ním a pronásledovateli byla řada pramenů a klubek.

Náhle hovořily desítky hlasů najednou a chvíli trvalo, než se jeden z nich prosadil.

„Zavolej Ympalora!“ požadoval Ockonea znovu, ale druhá strana nebyla návrhem nadšen.

„Svazek se spoléčnický z národa Haluťanů se zřejmě převlékl za roboty, nějak se vplížil do jedné z našich lodí a dostal se sem,“ řekl ten druhý hlas. „A to se mi, Ockoneo, vůbec nelíbí. Nevyměníme si místa? Ty převezmeš velení tady a já tě vystřídám v řídicím segmentu.“

„Odmítám. Každý zůstane na místě, kam byl převelen rozkazem. Tohle naplnění osudu si nenechám ujít. Máš smůlu, Chlocku.“

Myles Kantor zachytil varovný signál. Bojový robot v podobě Haluťana kryl jeho ústup a upozorňoval ho, že se blíží osm Physandů s šedesáti roboty a že je začínají obklíčovat.

„Potřebuji přesný přehled všech sektorů, v nichž se protivník pohybuje, a extrapolaci možných změn směrů,“ řekl Pozemšťan. „Podle toho se pak zachováme.“

Physandové mířili rovnou k cíli. Věděli, že přicházejí ze všech stran a že jim svazek nemůže uniknout.

Pikosyn provedl extrapolaci a změnil

kurz plošiny. Tři „převlečení“ modulové se rozdělili do různých směrů a zahájili klamný manévr.

• Physandové a jejich stroje okamžitě zareagovali. Rozvinuli kordon do rojnice a zvětšili rozestupy. Ale at' Myles vyrazil kamkoli, stále se jim přibližoval.

„Pocvičíme se v kličkování,“ oznámil modulům.

Minutu dvě jim to šlo Pak se však protivník nové variantě přizpůsobil a výhodu ztratili. Ani kdyby utekli až na konec stavby, nezůstávalo jim příliš prostoru. Získaný náskok se opět snížil. Prostor o průměru deseti kilometrů nebyl při možných rychlostech semnu, plošin a pronásledujících robotů o moc větší než myši díra. A když kočka pořádně natáhne pracku, pak není kam utíkat.

Myles si s Physandy chvíli pohrával a předstíral bezradnost. Náhle frontálně vyrazil na roztaženou skupinu robotů, po šroubovité dráze se provrtával mezi prameny a zauzlinami potrubí a dostal se do volného prostoru za kordonem.

„Vzali si na pomoc neidentifikovatelné přístroje,“ hlásil pikosyn. „Měl by sis dát pozor, Mylesi.“

„Nebudou riskovat. Určitě nechtějí stavbu poškodit.“

Ockonea se znovu spojil s oním Chlockem a hlásil, že svazek prorazil obklíčením.

„Ympalor rozhodl, že svazek a jeho průvodce máme k němu dostat co nejrychleji. Vyslechne ho. Svazku se nic nesmí stát. Tak si to přeje Goedda. Je ten svazek z jedné z těch planet, o něž se / starají Filozofové?“

„To nevíme.“

A doufejme, že se to ani nikdy nedozvíte, pomyslel si Myles a odbočil k centru.

Pozemšťan letěl půl kilometru, potom podle varování Dao-Lin-H'ay změnil směr a tu před sebou spatřil druhou fa-langu Physandů a robotů.

Tentokrát bylo zjevné, že mu už nehodlají dát šanci.

Po Kartaniňance nebylo vidu ani slechu.

Možná by mohl vyjednávat. Musí získat čas. A když to nepomůže, může vyhrožovat, že pokud ho nenechají odejít, tak poškodí potrubí.

Otázku, kam by vlastně chtěl zmizet, si nekladl. Během několika hodin se dvojčata určitě vzpamatují a spolu s Herreachy otevřou bránu.i.

Zatím musí odolávat tlaku Physandů a zároveň nasbírat maximum informací.

I když - a při té myšlence nebylo Mylesovi zrovna do zpěvu - silně pochyboval, že se mu ještě kdy poštěstí znovu vniknout do bubliny snů. Pokud chtějí odvrátit neštěstí od miliard a miliard obyvatel řady světů, pak to musí udělat už **při** prvním pobytu. Tady a teď.

„Jsme obklíčeni," hlásil bojový robot. „Pro jistotu se smíř s myšlenkou, že tě převezou na nějaké místo mimo stříbřité pole. Někam, odkud přiletěli Physandové a jejich stroje."

„Tak daleko ještě nejsme," namítl Myles.

Opět vyslal nouzový signál a doufal, že ho nezachytí pouze Dao-Lin-H'ay, nýbrž i Atlan.

^ A ^

Cosí vytloukalo do kaše díry. Vlevo od Allana a pod ním mizely velké kusy v ni-

čem. Chyběly náhle, bez přechodu, a zbývající masa poslouchala nepatrnou přitažlivost ve vnitřku této části lodi a zvolna klesala.

Arkonidan se o pár metrů přesunul. Za ním zůstávala kaše, kterou štít částečně spálil nebo změnil v břečku. Za okamžik i ten kus zmizel v nicotě a jeho osud sdílely i další části v Allanově zorném poli.

Řada malých trasmitterových sekcí vystřídala jedinou velkou. Nepotřeboval zas tolik fantazie, aby si nedokázal představit, co to znamená. Někde v lodi nějaké přístroje vyráběly substanci. V obrovských šachtách ji přesunoval nějaký transmitter a současně ji nabíjel hyperenergií. Pak se miniaturní dematerializační pole postarala o to, aby se kaše dostala ke svému cíli a byla dále zpracována na potrubí.

„Mám skutečně jen jedinou možnost, a to proletět přes transmitter?" zeptal se pikosynu.

„Pokud budeš mít štěstí, tak se ti to podaří a nebudeš dematerializován. Můžeš počkat, až bude šachta prázdná, vrátit se k tunelu, kterým ses sem dostal. Jak dlouho to potrvá, to ti neřeknu. Anebo se pokusíš udělat otvor do stěny. Tím ale na sebe upozorníš nejvíc. Ale pokud ti záleží na tom, aby ses odtud dostal rychle a diskrétně, pak ti doporučuji trasmitterové pole. Oni stejně brzy zjistí, že v šachtě něco nehraje. Zuhelnatělé kusy kaše se na potrubí asi použít nedají."

„Mělo by se udělat něco, aby na nic nepřišli a tu břečku zpracovali," uvažoval Atlan nahlas. „Tím by vznikla vadná potrubí. A to by se na stavbě určitě nějak negativně projevilo."

„Jenže nevíme jak."

Byla to iluzorní představa, že by Physandové neměli kontrolní mechanismus. Potrubí působilo homogenním dojmem. Stavitelé labyrintu svou práci určitě ne-odbyli.

„Dobrá," pokračoval Atlan. „Beru tě. Vezmi to k nejbližšímu transmitterové-mu poli."

Serun změnil stanoviště a prorážel kaši jako klín. A kaše se vlivem štítu začala barvit.

Míjely nekonečné minuty. Zatím kolem Allana panovala absolutní tma, jíž občas problesklo nazelenalé žhnutí.

„Registruji známky zvýšené hyperenergie," hlásil pikosyn. „Vypínám projektor a spouštím individuální štít."

„Souhlas."

Arkonidan by klidně přistoupil i na riziko, že se vypnou všechny štíty, jen kdyby aspoň přibližně věděl, co ho po re-materializaci čeká.

Vlastní proces transmise mu zůstal utajen. Část kaše se roztrhla a pikosyn vyhodnotil spektrum záření, které k nim pronikalo.

„Kaše je materializovaná. Jsi asi dvacet metrů před jakýmsi kovovým otvorem. Něco velkou rychlostí vsává živiny."

Atlan okamžitě reagoval. „Nouzový start!" rozkázal.

Serun se rozletěl maximální rychlostí, a plnou silou vrazil do opět se uzavírající kaše. Masa ustupovala jen váhavě. Pokusila se obalit ochranný štít a zabránit mu v útěku, čímž připomínala živoucí bytost. Byla to však jen vazkost a soudržnost materiálu, nic víc. Proti serunu neměla šanci. Individuální štít zhasl. Ne

viditelný Arkonidan se v deflektorovém poli hnal pryč.

Tos měl zase kliku, poznamenal lakonicky extramozek. *Jako přídavek k výživě by ses taky nevyjímal špatně.*

Atlan se ušklíbl. „Řídicí mechanismus si určitě dává pozor, aby se do toho nedostaly cizí látky," hádal. „Anebo je přeměňuje."

Kovový útvar byl jedním z těch vzadu otevřených kuželovitých pahýlů, které viděl letět ke stavbě. Visely mezi článkovou lodí a „polévkou", hroty kužele trčely ze stříbřité mlhy. Deset metrů nad tupými hroty se materializovala kaše a mizela uvnitř.

Atlan už tušil, k čemu ty kužely jsou. Nejdřív se však musel postarat o svou bezpečnost. Visel šikmo pod lodí. „Nebe" bylo poseto kovovými součástmi.

Physandové a jejich nesčetní roboti využívali každé mezery mezi kužely k transportu. Skoro už nezbývalo místo pro jiné tvory nebo předměty.

Z mlhy se vynořovaly další kužele. Musely jich být tisíce. Centimetr po centimetru se blížily ke gigantu.

A článková loď se stále rychleji ztrácela.

Byl nejvyšší čas shromáždit moduly a vrátit se k druhům.

Intenzita všech zdrojů záření před přídí usnadňovala Arkonidanovi postup vpřed. Bylo mnohokrát vyšší než u sesunu se zapnutým antigravem a deflektorem. Vyslal modulům řadu komprimovaných rádiových signálů a informoval je, kde ho najdou.

„Potřebuji průchod k jednomu kuželu," řekl. „Chci se ujistit, jaký úkol ty

stroje mají." *A především, jak by ho šlo sabotovat*, dodal v duchu.

Nějakou chvíli trvalo, než serun propočítal vhodnou skulinu. Potom se rozletěl. Atlan se na několik vteřin stal součástí dodávky. Jeden robot byl skoro na dosah, necelých pět metrů za kovovou deskou. „Odskok!“ zašeptal pikosyn. Transport míjel kužel. Potom se serun rozloučil stejně nenápadně, jako se přidal.

Článeková loď za Arkonidanem zmizela ve stříbrné mlze a Atlan konečně viděl ztupený hrot kužele. Navedl serun těsně k povrchu. Kousek před předním koncem vyčnívala průhledná kupole. Za ní stál physandský robot a pracoval u pultu.

Řídí proces.

A Atlan nyní viděl, o jaký „proces“ se jedná.

Z kužele vybíhaly hadice a potrubí. Pikosyn jich napočítal čtyři sta dvanáct. Vedly ke stavbě a ztrácely se v „polévce“.

Je to napojení a rozšiřují stavbu.

A kdo tu stavbu vytvořil v její dosavadní podobě? kontroval Atlan v duchu. Byly tady předtím už ji ně článekové lodě?

Se zadostiučiněním vzal na vědomí, že výtvar Ark Summia na to nedokázal odpovědět. Kdyby to byly článekové lodě, pak by určitě použily jiný přístup do bubliny snů než atmosféry padesáti dvou zasažených planet.

Možná by se dostali dál, kdyby našli i jiný přístup a pronikli do oblasti, odkud přišly první stavební čtyry. Anebo vede cesta přes Kardii nebo přes onu oblast, jež se skrývá za stříbrnou mlhou.

Pokud je tam ovšem něco jiného než hyperprostor.

„Připrav mikrosondy v levé noze!“ nařídil pikosyn. „Zahájíme rušivý manévr a budeme pozorovat, co se stane.“

„Co vlastně chceš udělat?“

„Vyšleme sondu k jednomu robotovi a narušíme ho tak, že se svým nákladem poškodí několik potrubí. A pak si počkáme, co se stane.“

Sonda vyletěla a ztratila se v roji robotů. Měla co dělat, aby jí roboti s nákladem nezmizeli v mlze. Uplynulo deset vteřin, dvacet. Potom Atlan podle kolísání jedné kovové součásti poznal, že se cosi vymklo kontrole. Jeden ze strojů opustil předepsanou dráhu, srazil se s jinými roboty, odrážel se a naletěl přímo do potrubí u jednoho kužele.

Kusy se rozletěly na všechny strany. Stavební díl narazil na kužel, rozbil kopuli a robota pohřbil pod sebou. Kužel opustil své stanoviště a kymácel se k lodi.

Chaos trval přesně osm vteřin, jak střízlivě poznamenal pikosyn. Tažná pole trosky zachytila a zastavila je. Náhle to na místě havárie vypadalo, jako by kdosi zpomalil čas a zastavil veškerý pohyb.

Od lodi se už blížili roboti. Odstranili trosky a pozůstatky robota a opravili pahýl kužele. Další stroj převzal jeho místo. Jiní roboti chladili deformované části a připravili konce potrubí pro další výstavbu.

Takže to by na téma sabotáž stačilo, poznamenal extramozek jedovatě. To nebyla ani kapka vody na rozpálený kámen.

„Možná jsme přece jen měli Dao-Lin-

H'ay poslechnout a vzít s sebou pár arkonských bomb," zabručel tiše Atlan.

Pikosyn vyslal varovný signál. „Podívej se na letový koridor kolem lodi," řekl. „Změny jsou už patrné prostým okem. Měli bychom se připravit. Nejlepší bude, když hned svoláš moduly."

7.

„Nejsem váš nepřítel," vysílal Myles Ockoneovi. „Mé zájmy jsou ryze vědecké."

Physand odpověděl až po chvíli. „Jsi svazek, a proto sem nepatříš. To platí i pro tvé druhy. Ympalor vás vyslechně."

„Proč nás prostě nenecháte odejít tam, odkud jsme přišli?"

„Z jaké planety pocházíš, zjistí Ympalor, náš moudrý koordinátor. Nás to nezajímá."

„Tak nás k němu zaveď!" naštvál se Myles. „Ale připrav se na pár překvapení!"

Změnil pozici. Tři „Halut'ané" rozšířili ochranné pásmo a zapnuli ochranné štíty na plný výkon. Myles s posledním zbytkem naděje čekal, že se Physandové vzdají a zastaví pronásledování, aby neohrozili potrubí. Mýlil se. Kyborg a jeho roboti nevzdali ani jeden metr.

„Jsem ozbrojen," vyhrožoval Pozemšťan. „To vám vůbec nevádí, když zničím potrubí a stroje?"

„Všechno se opraví rychleji, než si myslíš,"

zněla odpověď. „Jsi svazek. A svazek nemůže napáchat škodu." Myles Kantor se poradil s pikosynem.

„Teď jde o rychlost. Piko. Pokusíme se z toho kotle uniknout."

„Zkus to fintou," doporučila mu syntonika. „Změň hranici jejich duševní pružnosti a jedné o úroveň výš. Pak někdy přestanou."

Když si Myles představil přepálené paměti nebo kouřící hlavy kyborgů, běhal mu mráz po zádech. Jak rád by se takového setkání vzdal, ale už od počátku bylo jasné, že je dříve či později při průzkumu bubliny snů někdo objeví.

Šestero záblesků na padesáti dvou planetách ohrožovalo celé civilizace a tato stavba měla v této hrozbě nějakou funkci.

Physandové možná tuší, že on a jeho průvodci tuto souvislost zahrnují do svých činů a neudělají nic, co by mělo negativní vliv na padesát dva světy v Mléčné dráze.

Oni nás jednoduše vypekli! pomyslel si Myles.

Najednou si připadal jako malý pozemský školáček, který ani ve čtvrté třídě neví, kde jsou na hvězdné mapě Olymp a Boscykova hvězda.

Nahlas pravil: „Máte pravdu. Jdu k vám. Ockoneo, udej mi svou pozici, ať tě najdu."

Pikosyn Physandovu pozici už pocho-pitelně dávno zjistil a snažil se analyzovat jeho pohyby a neztratit ho z dohledu. Díky sondám se mu to dařilo na devadesát procent. Ockonea se nemohl jen tak vypařit.

„Svazku, budeš čekat na místě, kde momentálně jsi. Rozkazuji ti to."

„Dobře. V tom případě si pro mě pojd'."

Vědec dal serunu příkaz, aby spustil

virtuální projektor. Vytvořil obraz plošiny a sebe a překryl jím originál. Současně zapnul deflektor a ustupoval z holografie.

Serun uložil v centru hologramu miniaturní baterie, čímž se vyhnul problémům s dodávkou energie. Aby Physandové na podvod přišli, museli by ho velice přesně zaměřit.

Myles Kantor ustupoval k nejbližšímu klubku.

Pozemšťan se ztratil mezi prameny potrubí, které mu skýtaly dostatečný úkryt a ochranu před zaměřením. Zvyšoval rychlost, letěl podél nich, oblétał uzlové body a měnil pramen, jen když se dostal do blízkosti nějakého elipsoidu. Tam roboti vyvíjeli hektickou činnost. Znamená to, že klid v Goeddině stavbě skončil a že se blíží nějaká událost?

Možná, doufal Myles, se jim přece jen podaří z Ockoney nebo někoho jiného vytáhnout pár informací.

Šest robotů se pracovalo k hologramu. Myles se podíval mezi prameny. Byl od projekce už více než padesát metrů. Tři „Halutáňé“ setrvali na svých místech.

Myles počkal, až se dostane na optimální pozici na obvodu nejvnitřnějšího prstence. Z krytu několika klubek vyslal třem modulům impuls a sdělil jim své úmysly.

Pohybovali se skoro nepozorovatelně a stahovali se metr po metru ke Kardii.

Od Allana a Dao-Lin-H'ay stále ještě neměl odpověď. Doufal, že aspoň Kartaniňanka sleduje dění a že Atlan stále ještě nepadl do rukou Physandům. Jeho mlčení však svědčilo o tom, že nemá neomezenou svobodu pohybu.

„Ke Kardii se stahuje několik stovek robotů," hlásil pikosyn. „Doplňují je posádky elipsoidů a stroje, které přilétají z mlhy. A vzhledem k tomu, že všechny sondy na okraji stavby hlásí totéž, pak už není pochyb o tom, jaké úmysly má Ympalor a jeho Physandové."

Myles se zachmuřil.

„O potrubí a elipsoidy si nedělají starosti," řekl zamyšleně. „To znamená, že mají dostatek náhradních dílů. Ale chrání Kardii. Takže ta je na tom všem nejdůležitější."

„Je to logické," pravil pikosyn. „Physandové nehodlají riskovat. Pozor, roboti se dostávají do blízkosti hologramu!"

Myles Kantor opustil stanoviště a letěl za moduly. Vzdálenost od physandských strojů se zmenšila na třicet metrů. V krytu čekal, jak Ockonea zareaguje.

Rozběhl se čilý rádiový provoz. Roboti nahlásili Physandovi podvod a kyborg okamžitě změnil taktiku. Stroje postoupily do oblasti, kde by se měl Myles skrývat. Pozemšťan se vecpal mezi potrubí a nehýbal se. Jeden robot ho minul o dvanáct metrů a nezaregistroval ho.

Myles nechával míjet cenné vteřiny. Když se stroj dostatečně vzdálil, pokračoval v cestě.

„Gratuluji," řekl pikosyn. „Vnitřní prsteneček kotle máš za sebou."

„Pokračujeme dál ke Kardii," řekl Myles robotům. „Physandové budou ostražitější, ale když uděláme pár dalších projekcí, zase je ošálíme."

Soudil, že Ockonea nepočítá s tím, že by mířili do centra. Bude předpokládat, že se budou snažit dosáhnout okraje stříbrné mlhy. Kdyby se ten Atlan konečně ozval!

Mylese Kantora vytrhlo z myšlenek náhlé hlášení medirobota.

„Physandové postupují na všech frontách. Patrně dostali rozkaz, aby pročesali celou stavbu a vrhli se na všechno, co jen vzdáleně připomíná svazek.”

^ A ^

Dao-Lin-H'ay se opatrně blížila k sektoru, který Physandové a roboti obkličovali. Vědomí se jí postupně jasnilo a začínala vnímat okolí jako dříve.

Pikosyn jí přehrával lehce zkreslený záznam rádiové provozu Physanda Ockoney s někým mimo stavbu. A dostala další nouzové volání od Mylese Kantora.

„Řekni mu, že jdu,” poprosila.. „Lituji, ale tohle neodvysílám,” vzepřel se pikosyn. „Proč ne?” vybuchla. „Jsme na okraji zóny, kterou Physandové pročesávají zaměřovacími paprsky. Blízko tebe je osm elipsoidů s posádkou. Musíš počítat s tím, že zachytí jakýkoli signál.” „Máš pravdu.” Mylesi Kantorovi může pomoci jedině tak, že svou existenci utají co nejdéle. Rozhodla se tedy, že zatím navštíví onen sektor, v němž se Atlan zdržoval naposled, než vnikl do stříbrného pole. Navázala kontakt s jednou sondou a vyhledala miniaturní produkt siganské mikrotechniky z Camelotu. Sonda byla mezi prameny potrubí a vyhodnocovala všechny impulzy a optické vjemy, které ji mýjely.

Pikosyn a sonda si vyměnili data. „Je to jasné,” shrnul pikosyn. „Ten ky-

borg a roboti nemají s Allanovým zmizením nic společného. A Mylese odhalili jen proto, že se mu nepodařilo dostatečně rychle zmizet od elipsoidu.”

„Napadne je, že není sám.”

„Správně. Dumají nad tím, jak se svazek mohl dostat do Goeddiny stavby. Svazek sem nepatří, tudíž se musí eliminovat.”

„Mylesi, už letím. Sondo, informuj prosím Allana, jakmile se vrátí. Třebaže...”

„Cos chtěla říct?” zajímal se pikosyn.

„Nic. To byl jen takový nápad. Nech to být. Chtěla jsem vyslat do mlhy sondu, aby ho hledala. Ale oslabilo by nám to komunikační systém.”

Kartaniňanka se vzdálila od úkrytu sondy. Aby se dostala ke Kantorovi co nejrychleji, musela zvolit nejpřímější cestu, a to znamenalo, že překonávala volný prostor mezi prameny. Tím jí hrozilo nebezpečí, že bude odhalena. Řekla si, že riziko zminimalizuje deflektory.

„Vzdálenost ke kritické oblasti činí šest kilometrů,” hlásil pikosyn. „Zrychlují.”

„To rozhodně. Moc času nemáme!”

Nejasné ozvěny zaměřování naznačovaly, že stavba se zaplňuje stále víc. K elipsoidům se teď přesunovaly dva tisíce robotů a možná stovka Physandů.

Stroje a Physandové jí stále častěji křížily kurz. Dao pokaždé zastavila a v úkrytu čekala, až kyborgové a jejich automaty vletí do elipsoidů a otvory se uzavřou.

Myles má pravdu, pomyslela si. Jsou to řídicí zařízení. Ale k čemu slouží?

Odpověděla si sama. Souviselo to -s centrem, s Kardií. Ať už to bylo cokoli,

Physandové to řídili nebo přispívali k tomu, že to existuje.

„Možná brzy totálně odpadnu," řekla pikosynu. „Jestliže ta věc v centru umocní pomocí Physandů svou mentální sílu, pak na tom nebudu špatně jenom já. Pomož dostat Mylese ven, než ho to postihne."

„Vždyť má aktivátor stejně jako ty a je příslušně odolný."

„A co mně to bylo platné?" Plošina zvýšila rychlost a hnala se k centru. Na vnitřku průzoru se ukázal červený údaj vzdálenosti. Ještě pět kilometrů, čtyři...

„Já tě varoval, Dao-Lin-H'ay. Ale tys chtěla co nejbližší ke Kardii."

„Já vím." Zasténala a zavřela oči. Až dosud nehybné a nepohyblivé drápy jí náhle nekontrolovatelně pošukávaly. Kořínky drápů jí bolely a cítila, jak jí na dvou třech místech vytryskla krev.

Stěží patrný tlak na zádech svědčil o tom, že jí serun právě vstříkl další injekci.

Moc to nepomohlo. Motala se jí hlava. I když momentálně letěla naprosto přímo, celá stavba kolem ní se roztočila.

Kartaniňanka liše zasténala. Zkusila to s koncentračními cviky, ale bylo jí jen hůře.

Uvolni se! To přejde!

Chtělo se jí smát, ale hrdlo a jazyk ji neposlouchaly. Pohybovaly se jako samostatné bytosti. Jazyk se jí změnil v červa, který se zmítal v ústní dutině. Konečně se jí podařilo vypravit aspoň slabiku.

„Já...já..."

„Krevní oběh se ti stabilizuje," slyšela pikosyn. „Co cítíš?"

„Nic. Vůbec nic." Medicínská jednotka rozběhla kom-

pletní test. Na průzoru se ukázaly žluté a zelené údaje.

„Hodnoty jsou skoro v normálu," snažil se jí vsugerovat pikosyn. Nevěřila mu. „Já... už... nic... nevidím." „Oční tlak a překrvení jsou v pořádku. Vidiš!"

„Ne!" To už vykřikla. „Jsem slepá!" Serun jí opět něco vstříkl. **Dao se na pár** vteřin ulevilo. „Myšlenky... matou se mi. Kde jsem? Teku? Už jdu. Potřebuješ pomoc." „Zastavil jsem plošinu."

Ten hlas se jí s každým slovem více vzdaloval. „Teku?"

„To jsem já, tvůj serun."

„Nic nevidím. A uši se mi totálně zavírají!" vykřikla hlasitě. „Kde to jsem?"

„V bezpečí. To jsou jen nervy. Jsi příliš blízko Kardie."

„Co jsi povídal?" V levé paži ji píchlo, trhla sebou. „Co to děláš?"

„Dostáváš něco na uklidnění, Dao."

Neuvědomovala si, že pikosyn zdesateronásobil hlasitost a že na ni přímo řval, aby ho vůbec slyšela.

„Dao? Kdo je Dao?"

„Jsi v bezpečí," dunělo jí do ušního bubínku.

„Vyspi se, Dao-Lin-H'ay!"

Kartaniňanka pohybovala ústy, pokoušela se rozpřáhnout paže a po něčem se sákala.

„Už jsem u tebe. Nemusíš se bát," bručela. „Já tě neztratím, Teku."

Pikosyn vyslal signál Atlanovi, ale odpověď nedostal.

„Mayday, mayday," vysílal dávný kód Solární flotily. „Tady je Dao-Lin-H'ay. Potřebuji pomoc."

Jenom tento sektor stavby pročešávaly čtyři stovky robotů. Měli velice přesné detektory. Nic jim neuniklo a Myles horečně přemýšlel, jak na ně přece jen

vyzrát.

Zatím nenasadil ochranná pole. Šetřil si je s moduly na nejhorší.

Pronikali dál ke Kardii. Počet physandských robotů překročil během několika minut tisícovku. Tvořili kulovité mračno, které se tvrdošijně stahovalo.

Dao-Lin-H'ay se stále nehlásila, i když ho musela slyšet. Zkoušel to přes rádiový most mikrosond, ale neúspěšně. Sondy ustavičně měnily pozici, aby je Physandové nemohli zaměřit.

Zato dostal jiný signál. Pocházel od sondy, kterou Atlan zanechal poblíž dimenzionální trhliny. Bylo to standardní hlášení.

Brána se zatím neotevřela. Dvojčata jsou zřejmě přetížená. Až se za deset nebo dvanáct hodin probudí, bude jim patrně ještě nějakou chvíli trvat, než zregenerují. Brána se otevře nejdříve za dvacet hodin, teprve pak se budou moci vrátit na Trokan. Do té doby musí ve stavbě vydržet nebo si najít jiný úkryt.

Kantor objevil mezeru v kordonu robotů a změnil kurz. Přešel na kruhovou dráhu kolem centra stavby, skákal od mezery k mezeře a využíval potrubí, které probíhalo systémem jako příčné spoje a nemířilo přímo ke Kardii a k elipsoidům.

Tu a tam opatrně zaměřoval a smířoval se s neúplností získaných hodnot. Přesto však poznal, že se cosi změnilo. Drahocenné minuty míjely, on nehybně

visel mezi potrubím a čekal na nějakou šanci, aby mohl prorazit další obklíčení.

„Potřebuju víc informací," řekl. „Co se tam děje?"

„Okamžik prosím," odpověděl piko-syn.

„Brzy budu mít další hodnoty."

Pozemšťan se netrpělivě pohyboval v serunu. Ochranný oblek připomínal brnění, ale i rakev. Rakve však neměly ve zvyku zásobovat svůj obsah všemi věcmi, nezbytnými k životu. „Jak dlouho to ještě potrvá?" „Právě vzlétají, Mylesi." Physandští roboti uvolňovali jednotlivé úrovně kulovitého obklíčení sektoru a shromažďovali se do skupin po dvaceti. Skupiny se rozmístily do všech směrů. Zároveň se uvolňovali jednotliví roboti a začínali pátrat podél potrubí a hadic.

„Pozoruhodná taktika," uvažoval Kantor. „Co tím chtějí dosáhnout? Takhle se dají jejich pohyby a změny pozic propočítat mnohem snáze."

„Já nedokážu propočítat, co plánují." Pozemšťan zrychlil let podél potrubí, které mu skýtalo úkryt, takže tolkandské stroje nemohly okamžitě zjistit emise deflektorového pole a zahájit na něj hon.

Šance, že physandské přístroje nejsou s to zaznamenat energii antigravitační plošiny a serunu, byla nanejvýš dvacetiprocentní. Příliš malá, než aby na ni Myles spoléhal.

„Vlevo nad tvou pozicí se právě otvírá mezera," hlásil pikosyn. „Vydrží zhruba dvě minuty. Měl bys jí využít."

„Kde jsou modulové Halut'ané?"

Syntron mu promítl na průzor dva body.

„Dva?“ zeptal se Myles poplašeně.
 „Allrounder a bojový. Od medika nemám momentálně signál.“

„Okamžitě ho najdi!“

„Ale nejdřív bys měl využít té mezery-“

„Dobře. Jedeme!“

Ovál klouzal stavbou rychleji, dostal se k mezeře a proletěl jí. Hned nato změnil kurz.

„Překážka před námi,“ hlásil pikosyn. „Je to medirobot. Už není maskován, došla mu energie. Je poškozen.“

Za jiných okolností by se Myles vyhnul vraku na sto honů. Ale uvědomil si, že těchto strojů mají s sebou jen málo, a tak k němu zamířil a snažil se navázat spojení s jeho syntronikou.

Robotův počítač už nefungoval. Vnější obal byl nepoškozen.

„Jsou tam zbytky energetického pole,“ hlásil Mylesův pikosyn.

„Physandové,“ procedil Myles mezi zuby. „Zaútočili na něj neutralizátory. Je to šrot.“

Pikosyn vyslal varování oběma modulům.

„Pozor na pozice physandských strojů!“ dodal Myles Kantor. Nelétejte na místa, kde se dostanete do průsečíku mezi nimi. Zřejmě je to jediná možnost, jak vás můžou dostat.“

Změnil kurz a letěl směrem, ze kterého zpočátku přiletěli. Pozemšťan měl pocit, jako by jim Physandové uvolňovali cestu.

Past!

Zastavil a náhle změnil kurz ke Kardii. Někde před ním musí být allrounder. Myles přiletěl ještě včas, aby si všiml physandských robotů, kteří vylétávali

z krytu za potrubími a brali modulu do kleští. Pikosyn teď zaměřoval všemi prostředky a zapojil k tomu i přístroje plošiny.

Stroje v podobě Physandů vytvářely neutralizační pole o průměru sto padesáti metrů. Modula „Halut'an“ byl příliš pomalý, než aby stačil uniknout. Všude mu překážely prameny potrubí a hadice.

„Prorazit!“ Myles Kantor vyslal impuls oběma modulům.

Allrounder se pokusil pohnout z místa. Nepodařilo se mu to. Jeho deflektorové pole ztratilo energii a byl viditelný. Povrch se mu deformoval a za pár okamžiků tiše pukl. Vyšlehl plamínek a neutralizační pole jej zahabilo.

„Děláme chybu,“ vyhrkl Myles. „Přenecháváme jim iniciativu. A teď do toho, Piko!“

Rozkaz přišel v pravý čas, ale příliš nepomohl. Všude se vynořovali roboti a hnali se k nim.

Nad deflektorovým polem zářil růžový svit, který vyznačoval pozici plošiny, Bojový robot vyslal signál, že letí.

Za chvíli ho Myles spatřil. Modula čekal na rozkaz k útoku.

Kantor stále ještě váhal. Útěk ano, ničení ne. Tím však vyslovil ortel smrti nad modulou a zřejmě i nad sebou.

„Měl bych se vzdát,“ řekl. „Dopraví mé k Ympalorovi. To znamená, že získám čas. Ale co to povídám? Module, pal! Prostřílej mi cestu!“

Bylo příliš pozdě. Bojový robot zahájil palbu, ale smrtící plamen se od něj nedostal ani na tři metry. Zarazilo ho jakési energetické pole. A robot shořel ve vlastním ohni.

„A nyní k tobě, svazku," ozval se podivně lhostejný Ockoneův hlas. „Ani ty nejsi nebezpečím pro Goeddinu stavbu."

„Goeddinu stavbu?"

„Pro tebe nemá žádný význam, ne? Jsi svazek a svazek tady nemá co dělat. Nemůžeš Goeddinu stavbu narušit."

Goeddina stavba!

Myles začal horečně uvažovat. Znamená to snad, že Goedda je někde nablízku. A když ano, kde?

Bytost jako Goedda jistě nebude bez ochrany,

Takže tam venku, pomyslel si. Odkud přicházejí Physandové a jejich roboti. Za stříbrným polem.

A tam, kde je patrně Atlan.

„Na mně si vylámeš zuby," vyhrožoval. „Radši zničím celou stavbu, než abych se dal zajmout."

Tušil Physand, že jen bohapustě lže? Z jeho hlasu to rozhodně nevyznívalo.

„Stavbu zničit nelze," zněla klidná odpověď. „Vypni štít, ať můžeme snáze eliminovat tvé řídicí mechanismy."

„To si myslíš, že jsem takový hlupák?"

Hnalo se na ně nejméně tři sta robotů.

V témže okamžiku zablesklo mezi potrubím pronikavé světlo.

Na Physandy se vrhla bohyně pomsty.

^ A ^

„Myles Kantor potřebuje pomoc," duněl jí pikosyn v přílbě. „Zasahuji."

„Teku," šeptala Kartaniňanka. „**Jsem** tu. Neboj. Všechno bude v pořádku."

Ani nevnímala, že pikosyn změnil kurz a převzal velení nad plošinou a moduly.

Kolem ní se míhaly okrové pruhy, zahalovala ji šedožlutá tma. Zbytkem nor

málního vědomí si ještě uvědomovala, že je ve stavbě a že se situace vyhrocuje. Schopnosti vnímání jí překryl jakýsi závoj, náhle před sebou viděla ohromnou předimenzovanou postavu Ronalda Tekenera. Dao-Lin-H'ay pocítila bodnutí v hlavě. Ronald Tekener se šklebil bolestí a ona trpěla s ním.

„Do útoku!" vykřikla. „Zahaj palbu! Znič to monstrum!" „Ještě nejsme u cíle. Strpení prosím." „Tak už střílej! Jinak Tek zemře." Così ji jemně na několika místech zmáčklo. Nevěděla, co to znamená, nic ji nenapadlo.

„Jde o Mylese Kantora," duněl jí hlas v přílbě. „Ne o Teku. Jinak jsem si dovolil dát ti další injekce. Uklidni tě."

„Okamžitě obrať! Musíš pomoci Tekovi. Všichni ostatní jsou nedůležití." „Máš to pomotané." Kartaniňanka začala v serunu zuřit, ale pak zabraly injekce. Cítila, jak se jí rozlévá teplo po celém těle. Vzmáhal se v ní pocit bezmocnosti. Bojovala s ním, ale bylo to silnější. Zmocnila se jí nesmírná únava, ale na okamžik se jí zjasnily smysly. Spatřila zaměřovači reflexy mnoha stovek physandských robotů a mezi nimi tlustou rudou skvrnu. „Teku!" vykřikla znovu. „Už jdu..." Něco tady nehrálo. Náhle to pochopila a uznala, že pikosyn jednal naprosto správně. „Je to Myles Kantor?" „Ano." „Tedy přítel!"

Kde je Kallia Nedrunová? Mylesova družka nemůže být přece daleko, stejně jako Tek. Něco se přes ni převalilo jako tsuna-

rni. Zavřela oči a chtěla se propadnout do hlubokého spánku.

Bylo tu však něco, co jí nedoprávalo klidu.

Tohle není místo pro tebe!

Dao-Lin-H'ay řvala. Znělo to zoufale. Polykala sliny a dostala záchvat kašle.

A tu zčistajasna byla veškerá únava ta- tam. Pohybovala pažemi i nohama a pokoušela se vytáhnout kombimet.

A skutečně spatřila, jak vyšlehl pronikavý paprsek.

„Zásah!“ zaúpěla.

„Lituji,“ řekl pikosyn tentokrát mnohem tišeji. „Nepleť se do externího řízení. Zpomaluje to operace plošiny.“

Přítmi stavby zaplavil pronikavý svit a Dao musela zavřít oči. Slyšela svůj prudký dech a pokoušela se ho ovládnout. Dařilo se jí to pracně, ale když zvládla dech, začínala pomalu zvládat i tělo.

„Mám kontakt s Mylesem,“ hlásil pikosyn. „Dostal se do průsvihu. Je necelých dvě stě metrů šikmo pod námi. Zahajuji palbu.“

„Co...?“ Až do této chvíle si namlouvala, že už bojuje. Nyní zjistila, že je tomu jinak.

Nejasně vnímala, jak se nad plošinou rozprostírá růžová záře. Nedaleko bojovali modulové s vojskem physandských robotů a stříleli přesně do mezer ve zmeti potrubí a hadic.

„To nemá smysl,“ slyšela Mylese. „Už Jsou moc blízko u mě. Stěží můžu řídit plošinu. Modulové mi vypadli a jsou zničeni. Vzdávám se.“ „Ne!“ vykřikla Dao. „To ne!“ „Mylesi, vzdal se od plošiny,“

přidal •

se pikosyn, „a na chvíli si zapni štít. No tak!“

Uplynuly cenné vteřiny, pak Pozemšťan konečně uznal, že jeho jediná šance je, když si pospíší. Zazářil zelený štít a skoro současně sebou Kartaniňančina plošina trhla. Vypálila ze všech hlavní.

„Syntrone, máš narušený program,“ zuřila Dao-Lin-H'ay. „Nezasáhneš!“

Po chvíli jí došlo, že je to úmyslně. Výstřely neplatily nesmírnému množství robotů, ale Pozemšťanově plošině. Explodovala a úlomky přesešly několik pruhů zásobovacího systému a zničily čtyři desítky robotů.

Teprve pak roboti zbrzdili na nulu.

Myles Kantor se pod ochranou štítu řítí k Dao-Lin-H'ay. Štít vyhasl a současně se nad Kartaniňankou rozhořela vlna šílenství. Plošina obrátila, ztratila se v klubcích a pramenech. Myles si vylezl vedle Dao a upřeně se na ni zahleděl.

„Díky,“ vydechl. „Co teď?“

Dao-Lin-H'ay na něj pouze třeštila oči.

„Lituji, ale neodpoví ti,“ řekl pikosyn. „Právě ztratila vědomí.“

Plošina se šílenými křivkami řítí stavbou a držela směr k bráně, k uzavřenému dimenzionální trhlíně.

„Právě byl zničen poslední z vašich čtyř modulů,“ hlásil pikosyn. „Ale to není tak zlé. Hlavně že Physandové nedostali vás.“

„A co je s Dao?“ Všechno ostatní bylo Mylesovi momentálně jedno.

„Jsou to následky jejího pobytu poblíž Kardie.“

„Ještě tohle! Snad se brzo probere.“

„To jí ani nepřej. Potřebuje klid. Její nervy dostaly pořádně zabrat. Jen tak mimochodem, zatím ta kuželovitá vozidla

vnikla do stavby a dala se do opravy po-ničených potrubí. Podle mě budou hotova za pár minut."

„Zaplat pámbů," oddechl si Myles, ale pak dodal: „Škoda. Stejně jsem to tušil. Pronásledují nás?"

„Ovšemže. Sedm set robotů a třicet Physandů."

Mílo a Nadjo, pomyslel si Myles, *pospěšte si. Už dlouho nevydříme.*

9.

Stovky physandských robotů opustily zbývající struktury článkové lodě a vyrazily do stavby. Roboti měli vpředu známé skříně a minimálně dvě stě z nich se vyzbrojilo úzkými a dlouhými tyčemi, jež připomínaly karzzy Alazary.

Vzpomeň si na s ve'zážitky na Lafayette, ozval se extramozek. *Těmi tyčemi Alazarové krotili svazek a ovlivňovali ho.*

Bylo to jasné. Ony tyče svědčily o tom, že se ve stavbě něco stalo. Přišli na My-lese nebo na Dao-Lin-H'ay anebo na oba. A vysílají do stavby posily, protože se jim zatím nepodařilo Pozemšťana a Kartaniňanku polapit. Možná se opevnili v nějakém elipsoidu. Dobrý tah. Physandové přece nezničí řídicí zařízení jen kvůli tomu, aby se zmocnili jednoho nebo dvou zajatců.

Bloude! Líčili i na tebe. Velice dobře vědí, že ty podivné události vyvolali nějakí vetfelci.

Atlan teprve o něco později poznal, že ho extramozek nevaroval nadarmo. Signál ohlásil přílet tří modulů. Všemožně se snažili skrývat, ale roboti jim byli pořád v patách. Modulové se rozdělili, ale

ani to nepomohlo. Někde v lodi nebo na lodi pracovaly citlivé senzory a filtrovaly každý impulz, který sem nepatřil.

„Pozor!" vysílal Atlan. „Chtějí vás obklíčit. Přidejte!"

Serun zasáhlo několik pátracích paprsků. Arkonidan okamžitě změnil pozici a hnal se mezi kuželovitými pahýly k článkové lodi. Mezi monstrem a stříbrnou stěnou bylo pořád ještě tři sta metrů. Vždycky když příd' ztratila na objemu, „polévka" postoupila a zachovala stejnou vzdálenost. Znamená to, že svítící pole kolem stavby je ovládáno z lodi?

„Dávej pozor, co se **ti** děje za zády!" varoval ho pikosyn. *

Z mlhy se vynořily celé šiky robotů. Komunikovaly s jedním pahýlem. Komunikace se tentokrát neomezovala pouze na výměnu symbolů mezi stroji a nadřazenými stanovišti. Jeden Physand dával rozkazy a domlouval se s lodí. Atlan poslouchal.

„Ti Haluťané byli jen roboti v maskovacím hologramu," slyšel Arkonidan. „Zničili jsme je stejně jako ostatní automaty. Dvě bytosti v serunech ještě kladou odpor. S vysokou pravděpodobností se jedná o lidi. Možná ze Země. Nebo z jiného světa. V úvahu by připadal Olymp. Musíme se zeptat příslušného Filozofa."

„Tady Ympalor," ozval se jiný hlas. „Chlocku, neposlouchej ten nesmysl, který ti chce Cacaracz namluvit. S Filozofy se spojit nemůžeme. Ani se o to nesmíme pokoušet."

„Je tu ještě třetí vetřelec," pokračoval Physand Cacaracz. „Momentálně je v bezprostřední blízkosti lodi."

„Poutači pole a ke mně s ním. Goedda na něj čeká.“

Chaerode, teď konečně ukážeš svou pravou tvář, pomyslel si Atlan.

Radši nečekal, až se na něj vrhnou hordy robotů. Serun odletěl, hledal si cestu spleť a vyslal signál modulům na cestách.

Atlan je svolal k souřadnicím, na nichž zanechal plošinu. Se zapnutým štítem se prohnal rojem robotů a ztratil se v mlze. Než ho „polévka“ úplně pohltila, slyšel ještě nervózní a pronikavé zvuky poplachu, kterým Physandové zahájili hon.

Arkonidan se tiše zasmál a zbrzdil se-run. Opatrně se kradl k úkrytu plošiny.

Neraduj se předčasně, varoval ho logický sektor. *Vsak oni tě nějak najdou i v mlze.*

V to doufal Atlan nejméně, ale počítat s tím musel.

Souřadnice úkrytu se nezměnily, ale pole se ve vztahu k lodi posunulo. Atlan musel připočítat šest a půl kilometru. O tolik loď na této straně ubyla a o tolik se roztáhla mlha.

Po chvíli hledání se konečně ukázaly obrysy plošiny. Arkonidan se k ní opatrně přibližoval a překontroloval ji. Nic nenasvědčovalo tomu, že by s plošinou za jeho nepřítomnosti někdo manipuloval. Takže na ni ještě nepřišli.

Uvedl ji do pohotovostního režimu a čekal na moduly. Ani ho příliš nepřekvapilo, že se vrátil pouze jeden stroj a ohlásil mu, že ostatní byly zničeny.

„Okamžitě letíme do stavby.“ Nastartoval plošinu a zaparkoval robota na spodku. „Myles Kantora Dao-Lin-H'ay potřebují pomoc.“

•Ÿ- A ^

Myles Kantor zoufale sledoval obraz na průzoru. Pronásledovatelé přilétali ze všech stran a do tří minut bude opět v trojrozměrném obklíčení.

„Máme pouze jedinou možnost,“ řekl rozmrzele. „Musíme je odlákat. Získáme tím možná kilometr volného prostoru. Ale stačit by to mohlo.“

Zamířil s plošinou k jednomu silnému uzlu a vjel mezi prameny potrubí. Na plošině zůstaly dvě holoprojekce, zatímco Myles a Dao-Lin-H'ay prchali do úkrytu mezi svíjející se hadice.

Opět zaslechl hlas Ockoney. Začínal si na Mylesovy finty už zvykat.

„Pozor,“ varoval ostatní. „Může to být zase nějaký trik. Rozdělte se. Půlka bude pronásledovat kotouč a ostatní budou hledat stopy dvou pozemských serunů.“

Po šesti stech metrech na ně přišli.

„Moc brzo, příliš brzo,“ bručel Myles. „To nemohli počkat čtyři sta metrů?“

Byl vědec, žádný bojovník. Když se teď vzdá, nebude jeho situace možná tak zlá, než když bude dál utíkat. V semnu vedle to zasténalo a on si uvědomil, že Dao potřebuje pomoc. A tu u Chaerodů a Physandů nenajde.

Rychle sjel informace ze sond a zapnul štít u obou serunů.

Od sond přišly zdrcující informace. Zbývalo jich už jen dvacet procent a u dimenzionální trhliny se nic nezměnilo. Dvojčata a Herreachové se dosud nepokusili bránu otevřít.

Urazili dalších dvě stě metrů. Jenže k mlze to bylo pořád daleko.

Ze stříbrné stěny se vyvalil roj robotů a zahradil jim cestu.

„Vzpamatuj se!“ zachraptěl Myles.

„Bohužel,“ odpověděl její pikosyn.

„Do půlhodiny se určitě neprobere. Dal jsem jí léky.“

„Ještě tohle! Jsme v pasti.“

O kus dál se z mlhy zas něco vyřítilo a šílenou rychlostí se to hnalo ke stavbě. Dorazil rádiový signál.

„Atlan!“ vyhrkl vědec. „Pozor! Jsme obklíčeni. Přiletěl jsi pozdě.“

„Leť dál a nemluv! Pospěš si!“ zněla odpověď.

Myles si všiml, že pikosyny komunikují. V jeho bezmocnosti mu bylo jedno, že jednaly bez něj. Oba seruny zrychlily a vřítily se do spleti. Ochranná pole působila škody. . 1

Kantor poprvé spatřil jasně a v celé velikosti mlžné pole. Současně viděl roje robotů, které svět zatemňovaly a snášely se na něj a na Dao-Lin-H'ay jako kobylinky.

„Neunikneš nám!“ volal vítězoslavně Ockonea. „Svazek nemůže zničit Goeddinu stavbu nebo ohrozit harmonogram.“

Přítmí protrhl pronikavý záblesk exploze. Desítky robotů byly vymrštěny z dráhy a srazily se. Řada jich pukla a po-

trubí a hadice se trhaly jako zpuchřelá guma.

Štíty semnu poškubávaly neviditelné síly a na zlomek vteřiny je vypnuly. Myles vjel do spleti a serun Dao dělal stejné pohyby jako jeho.

Další exploze a ještě silnější.

To je Arkonidanova plosina! uvědomil si Myles.

Před seruny se náhle ukázala mezera a za ní spatřil temnou skvrnu.

Atlan!

„Hněte sebou! Zakličkujte!" slyšel.

„Chtějí vám vyřadit seruny neutralizátory!"

Hnali se k Atlanovi a Atlan s nimi uháněl ke stříbrné stěně.

„V mlze nefunguje rádio ani lokace," řekl mu. „To je naše spása."

Štíty ještě jednou zamihotaly a potom se trojice ponořila do „polévky". Prozatím se ztratili pronásledovatelům z očí. Bylo ale jen otázkou času, kdy se budou muset vzdát přesile.

„Mnoho psů je zajícova smrt," poznamenal Myles, ale nikdo ho už neslyšel.

SVĚT PERRYHO RHODANA

Kultura

Než Goedda roku 1289 NGL vyli planetu Zemi, na okamžik se zastavme. Jak to tam teď vypadá krátce před katastrofou? Jak žijí lidé na Zemi a na jiných světech Ligy?

O vědě a technice se dozvíte dost z našich příběhů. Jsou v nich zpracována i jiná témata jako například architektura, doprava a podobně. Najdete v nich možná rozpory, ale to nevadí. Život lidí byl vždycky velice mnohotvárný.

Jak to tam ale vypadá s kulturou? Zlomyslné kreatury se mě hned zeptají: „Co vlastně kulturou myslíš?“ A hned jsem v pasti. Nepomůže ani l-vržení a lá „civilizace, to je umění vyrábět mýdlo a kultura je, když se mýdlo používá“.

Přistupme k našemu tématu ^ boku. Už pět set let a od století ke století stále víc udává kulturu našemu světu Evropa. (Vzhledem k tomu, že Amerika sestává převážně z vystěhovavších se Evropa

nů, počítám k Evropě i Ameriku, sorry.)

Všude na světě platí náš křesťanský kalendář, muslimové a Židé mají sice vlastní letopočet, ale v mezinárodním styku používají evropský.

A dokonce ani ateistické státy východního bloku se nezdřáhaly počítat letopočet po Kristově narození. Ať v Keni, nebo v Koreji, všude měří ve wattech, ampérech a voltech, po celém světě se pracuje se souřadnicovou soustavou, jejíž nulový poledník probíhá Greenwichem. V kolínském symfonickém orchestru hrají japonské houslistky, za pultem stojí indický dirigent a vedle něj zpívá třeba Afroameričanka -a všichni dohromady provozují evropskou hudbu. Muzeum v Djakartě se pyšní svými Van Goghy nebo Be-uysy... Takhle bychom mohli pokračovat do nekonečna.

Tím tady nechci razit nějakou evropskou „nadřazenost“. Naše kultura měla své předchůdce a nutně

bude mít i následovníky a každá kultura předává té další cenné dědictví. Počítáme s arabskými číslicemi, sestavujeme horoskopy podle babylonského vzoru, praktikujeme demokracii, kterou vynalezli staří Řekové, a katoličtí knězi po celém světě hovoří latinsky, jazykem, který tak srdečně nesnáším.

Před tisíci lety žili Sumeři, Asyřané, Egypťané, Babyloňané, vytvořili úžasné kultury, jež obdivujeme dodnes. Tyto národy odešly ze scény a neznám nikoho, kdo by jen slzičku uronil, že na olympijských hrách nebyl žádný sumerský sportovec nebo, že na Internetu nenajdete jedinou stránku v chetitském klínopisu.

Žádná z těchto kultur, ani ta naše, nikdy nepočítala s tím, že odejde z dějin, žádná si nedokázala představit, jak bude vypadat její následovnice. Dr. Florian F. Marzin, bývalý šéfredaktor Perryho Rhodana, do jednoho z mých rukopisů poznamenal: „To si vážně myslíš, že se za dva tisíce let budou pořád ještě hrát Brucknerovy symfonie?“ Má pravdu, ale co jsem měl napsat? Techniku a vědu můžete jako *au-tor science fiction* extrapolovat, ale umění? Literaturu, hudbu, módu, mravy a zvyky, rituály, mýty a všechno to, co náš život ovlivňuje stejně tak silně jako věda a technika a co nám v tomto světě dává jakýsi pocit jistoty?

K naší evropské kultuře patří mnoho, co je nám naprosto samozřejmé, že se na to už ani neptáme.

A každá změna v této samozřejmosti nás může více či méně vykolejit. Jen si vzpomeňme, jaký rozruch třeba vyvolá změna pravidel pravopisu. Komunismus a renesance nám třeba připadají děsivé, ale za padesát šedesát let budou našim potomkům připadat komunismus a renesance stejně starobyle, jako nám *these* a *chauffeur*.

Jen tak pro zajímavost. V USA roste počet dětí, které nerozumí vazbě tři čtvrtě na osm, která se vztahuje k obrazu klasických hodinek s ručičkami a už vůbec se nehodí do doby digitálek.

Kultura je tak mnohotvárná, bohatá na historické kořeny a všelijaké propleteniny, že extrapolace kultury je nesmírně obtížná a autoři *science fiction* se pro jistotu, když už vůbec, omezují pouze na jednotlivé aspekty.

Zajímavé je, že ti utopisté, kteří se zabývali méně vědou, ale spíš sociálními a politickými představami, popisovali velice nepříjemnou budoucnost. To sahá od Platonovy Ústavy a Moreovy Utopie až po dnešní dobu.

A tak si radši myslím a věřím, že v oné vzdálené budoucnosti roku 1289 NGL se nějaký bluesanský diplomat zúčastní kolínského karnevalu. Ať už se stane, co se má stát, já jsem si jist, že karnevaly se budou v Kolíně nad Rýnem konat dál. Nebo, že by je převálcovala düsseldorfská nebo mohačská kultura? To nikdy!